

"AVE MARIA"

je glasnik katoliškega življenja slovenskim izseljencem v Ameriki in porok zvestobe kat. Cerkvi.

Naročniki so deležni vseh duhovnih dobrot in milosti frančiškanskega komisarijata.—
Naročnina \$3.00, z u n a j
Združenih držav \$3.50.

Za naročnike in dobrotnike se bere vsaki mesec sv. maša.

Marec, 1930.

Z Bogom in Marijo za narod!

22. letnik.

Balada o sv. Jožefu.

(Po narodnem motivu.)

“Sveti Jožef,
stari možek
lepo sivo brado ima.
Z nogu miglje,
Dete ziblje,
lepo Dete Jezusa.”

Sveti Jožef
stari možek —
duša mu je žalostna:
snoči stopil
je v dolino,
doli v hišo delavca. —

Hišica je v rebri stala,
v hiši srca so jokala:
rok dvanajst, dvanajst oči,
skorje kruha si želi . . .

“Sveti Jožef
stari možek
angel varuh sem sveta,
kruha nosim,
dela sprosím
lepo Dete Jezusa . . .”

Rok dvanajst, dvanajst oči
Jožefu v obraz reži:

“Hoj Miklavž, hoj za hudiča,
daj nam kruha, dva beliča . . .”

Sveti Jožef
stari možek
ziblje Dete Jezusa,
ziblje, giblje,
pesem poje,
— solza mu v očeh igra. —

Ob spominu na sv. Jožefa.

Dr. Fr. Trdan:

O božji Previdnosti je bil sv. Jožef izbran za rednika in variha Sina božjega. Zveščarju je na zemlji nadomestoval nebeskega Očeta, ki mu je po angelu razodeval svojo voljo. Zato ga je Gospod še prav posebno ljubil in mu tudi v nebesih odkazal za Marijo najbolj odlično mesto. Odtod tisto veliko zaupanje v sv. Jožefa, odtod obilnost milosti, ki jih prejemo po njem. Vsi častiveci

sv. Jožefa hvaležno priznavajo s sv. Terezijo iz Avile, da jim sv. Jožef izpolnjuje vse upravičene prošnje v dušnih in časnih zadevah.

* * *

Moja mati je imela otroško zaupanje v svetnikovo pomoč. Ko so oče delali v minnesotskih gozdovih in je mati otroke spravila k počitku — bilo nas je sedem — je slednji večer pokleknila pred podobo sv. Jožefa in mu priporočila očeta, otroke in hišo.

Ne spominjam se srede, ko bi ne bila gorela lučka pred "varihom družin". V svoji globoki vernosti si je celo napravila malo knjižico; vanjo je zapisovala vse svoje stiske in potrebe in jih podkladala k nogam sv. Jožefa. In sv. Jožefu je bila ta naivna globokovernost všeč, njeno neomajno zaupanje ji je poplačeval s tem, da jo je vselej uslišal.

Nekoč pa se je bila naša dobra mati vidno užalostila. Pri večerni molitvi smo bili pozabili na sv. Jožefa. Ko smo se že prekrizavali, da končamo, nas je nekam nevoljna prekinila: "Kje pa je ostal nocoj sv. Jožef? Če hočete biti srečni v življenju in smrti, ne smete nikdar nanj pozabiti. On je varih družin in zaščitnik umirajočih. In umreti moramo vsi, smrti nihče ne uide."

Drugo jutro je bila nedelja in praznik Marijine Zaroke. Mati nas je na vse zgodaj poklicala. "Bog ve," tako je govorila, "če bo mogel danes oče k sveti maši, zato pojdemo mi na svete stopnjice, da vsaj nekoliko zadostimo zanj."

Na vrhu svetih stopnjic je oltar, pod oltarjem božji grob, sredi oltarja pa podoba žalostne M. B. To podobo poznam, odkar sem prvokrat spremljal mater v cerkev, zato mi je bila vedno posebno mila in draga. Ko sem tisto jutro zopet klečal pred njo in opazoval skoro vidno solzo na upalem obrazu in mučila, s katerimi so mučili ubogega Zveličarja, se mi je zazdelo, da slišim Marijin očitek: "Ti prihajaš sem, da me na dan moje Zaroke počastiš, a pri tem pozabljaš na mojega prečistega ženina in variha. Če me ljubiš, moraš ljubiti tudi sv. Jožefa, ker sem ga tudi jaz poleg Boga najbolj ljubila. Tisti, ki ne daje mojemu ženinu dolžne časti, me naravnost žali."

To zaslužno očitaje me je globoko zadelo. Še danes se spominjam, da sem se tedaj samega sebe sramoval. Da pa vsaj nekoliko popravim zagrešeno netaktnost, sem precej po sveti maši pohitel v kapelico sv. Jožefa in ga otroško pristrčno prosil odpuščenja.

Ko sem prišel domov in materi povedal, kaj se mi je dogodilo, je rekla vsa vzradoščena: "Prečista Devica ti je danes izkazala posebno milost, ker ti je vlila v srce ljubezen do svojega ženina. Bodi ji hvaležen in nikdar ne pozabi nanjo! Ni težko, začeti dobro, toda vztrajati v dobrem, to je težko, a popolno. Da ostanete vedno pod varstvom sv. Jožefa, bomo odslej vsako sredo skupno opravljali pobožnost k sv. Jožefu."

Materin nasvet smo z veseljem pozdravili. Pobožnost do sv. Jožefa se je kmalu v naši hiši tako

udomačila, da je nobeno sredo tudi najnujnejša dela niso mogla izpodrinuti. Moj starejši brat se je še tisti teden celo na pamet naučil litanijske sv. Jožefa, za kar ga je mati nagradila z novim klobukom s peresi.

* * *

Leta so tekla in otroci smo rastle; marsikaj se je spremenilo, le pobožnost do sv. Jožefa je ostala ne-

Sv. Jožef.

izpremenjena. Pač, tudi ta se je nekoliko spremenila, ker je v zreli dobi pognala nove korenine. Danes smo vsak pod svojo streho, a v hišah vseh bratov in sester visi popolnoma enaka podoba sv. Jožefa. Ta nam je v poročstvo vzajemne bratske ljubavi in nas hkrati napolnjuje s trdno zavestjo, da je sv. Jožef najpravičnejši: vsako najmanjšo uslugo bogato poplača in nikdar ne ostane dolžan.

TRETJA PEPELNIČNA NEDELJA.

PEPELNIČNO sredo bomo pričeli štiridesetdanski post. Ta pa je kljub mnogoterim olajšavam, ki jih je dovolila sv. Cerkev marsikomu v spotiko. "Kaj briga pač Cerkev, kaj jaz jem in pijem? Kaj se li meša v moje zadeve? Oglejmo si

nekoliko to očitiranje!

1. **Pri svojih postnih zapovedih se poslužuje Cerkev edinole svojega prava.** Po krščansko katoliški veri je dana Cerkvi, oziroma njenim vodnikom, od Boga-človeka oblast, zavezovati in odvezovati vest vernikov po zapovedih. Gospod je rekel Petru (Mt. 16, 19): "Karkoli boš zavezal na zemlji, bo zavezano tudi v nebesih." Kdor hoče biti torej član katoliške Cerkve in uživati njene milosti, ima brezdvorno dolžnost, da se pokori njenim odredbam, torej tudi postnim zapovedim.

2. **Ako katoliška Cerkev izvršuje svoje pravo, zahteva samo to, kar hoče od nas Bog.** Ne smemo torej prezreti, da post ni postavljen od Cerkve, marveč od Boga. Cerkev je določila samo predpise glede postov. Že v Stari Zavezi je govor o postu. V Novi Zavezi pa Kristus nikakor ni odpravil posta, marveč nam je dal sam zgled, kako se postiti. Zato pravi sv. Avguštín: "V celem sv. Pismu vidim, da je post predpisan."

3. **Ako izvršuje Cerkev svoje pravo, zahteva samo to, kar so vršili in učili Kristus in apostoli.** O Odrešeniku vemo, da se je postil 40 dni in 40 noči. Ravno tako vemo, da so se postili apostoli, kakor se nam poroča n. pr. o sv. Pavlu.

Ako nam v pričetku posta da sv. Cerkev navodila in predpise glede posta, ji radi tega ne more nikdo kaj očitati. V začetku posta bomo tudi mi prosili Boga: "O Gospod, podeli svojim vernikom milost, da bomo častito slavljenje posta pobožno pričeli in pobožno tudi končali, po Kristusu, Gospodu našem. Amen."

PRVA POSTNA NEDELJA.

Da ima katoliška Cerkev pravico, da da svojim otrokom v gotovih časih glede hrane gotove predpise, smo slišali v zadnjem premišljevanju. O tem pravu ne more nikdo dvomiti. **Ako Cerkev to stori, stori to iz najboljšega namena.** Kaj je njen namen, je razvidno iz postne prefacije: "Ki s telesnim postom zatiraš greh, dvigaš Duha k Bogu, pomnožuješ krepost in zasluženje."

1. **Cerkev se bojuje s postom zoper greh in strast.** Post je sredstvo, da delamo pokoro. Ko je prerok Jona Ninivljanom oznanil pogubo njihovega mesta radi njihovega pregrešnega življenja, so začeli Ninivljani oster post, da bi dobili odpuščenje. Isto uče vsi cerkveni očetje in učitelji. Tako pravi sv. Bernard: "Post je koristen, ker nas oprostí naših grehov."

2. **S postom dviga Cerkev našega duha k Bogu.** Kolikor bolj se udaja človek uživanju, toliko slabša in nezmožnejša je njegova duša za občevanje z Bogom. Zato so se že v Stari Zavezi pobožni možje, kakor prerok Danijel, postili, da bi dosegli od Boga modrost in umnost. Sv. Ambrož naziva post stopnice, po katerih pridemo k Bogu.

3. **S postom hoče Cerkev pomnožiti milosti in zasluženje.** Kolikor bolj zatajuje človek samega sebe, toliko več bo prejel milosti od Boga, da si bo nabiral zasluženje za večnost. Sv. papež Leo pravi: "Iz zatajevanja se rode svete misli in zveličavni ukrepi." Zato so se pa tudi svetniki tako strogo postili.

Naš sklep bodi: Postne predpise hočemo vestno izpolnjevati in z Ezdrom v Stari Zavezi (2. Ezdr. 1, 4) bomo vzdihnili: "Jaz pa jokam in se postim in molim pred božjim obličjem." Amen.

DRUGA POSTNA NEDELJA.

Nad vrati knjižnice nekdanjega benediktinskega samostana sv. Gala (St. Gallen) stoje grške besede: "Zdravilišče za dušo." Stari menihi so hoteli s tem reči, da pričakujejo tolažbo v svojem trpljenju v knjigah. Z veliko večjim pravom bi mogli mi napisati te besede nad vsako spovednico v katoliški Cerkvi. Toda koliko je ugovorov proti spovedi! Marsikdo sicer ne dvomi, da je spoved postavljena od Boga, Jezusa Kristusa, tudi ne dvomi o neizmeri koristi sv. spovedi, vendar bomo pogosto slišali: "Spoved je muka, je neznosna za tega, ki se spoveduje."

1. **Da to ni res, nam kaže skušnja.** Milijoni in milijoni hodijo k spovedi. Kjer je katoliška Cerkev, tam je spoved. Duhoven ko lajik, bogatin ko zadnji berač, starček ko otrok gre k spovedi. Če je pa spoved tako razširjena potem ne more biti nikakor nadležna, sicer bi ljudje ne hodili k spovedi.

2. **Da taka trditev ni resnična, nam kaže že narava spovedi.** Kar je težko, je izpraševanje vesti. Grešnik si mora izprašati vest glede vseh smrtnih grehov, ki jih je storil od zadnje veljavne spo-

vedi. Spovedati se malih grehov, ni potrebno. Tako izpraševanje vesti je posebno težko za te, ki že dolgo, morda leta in leta, niso bili pri spovedi. Če človek živi v grehah, si bo kaj težko ustvaril pravo podobo o svojem grešnem življenju. Kdor gre pa pogosto k sv. spovedi, kdor si svojo vest redno izprašuje vsak večer, bo kmalu našel svoje grehe. Kdor prosi sv. Duha za razsvetljenje, bo to prejel od nje-ga. Razun tega vsak spovednik rad pomaga spovedancu.

Razni ugovori naj nas nikoli ne zadržujejo od spovedi. Sv. Pismo (1. Jan. 1, 9) pravi: "Če se pa izpovemo svojih grehov, je Bog zvest in pravičen, če nam odpusti naše grehe in nas očisti vseh hudobij."

TRETJA POSTNA NEDELJA.

Da daje vredna spoved neizmerno tolažbo človeškemu srcu, da okrepi dušo za nov boj proti grehu, o tem ne bo nikdo dvomil. Vendar se pa mnogi le boje spovedi in pravijo: "Je res vse in lepo, **vendar jaz ne grem rad k spovedi.**" Kaj naj porečemo na to?

1. **No, priznajmo: Mnogi res ne gredo radi k spovedi.** Svetniki, ki so dnevno hodili k spovedi, so hodili gotovo radi. Za nas navadne ljudi je seveda s spovedjo več ali manj težkoč združenih. Natančno izpraševanje vesti; resnično, odkritosrčno kesanje seveda ni kaj prijetnega. Pogosto gotovo tudi ni lahko, da obžalujemo in studimo stvari, ki smo jih prej proti božji zapovedi ljubili in storili.

2. **Ta težkoča pa nikakor ne sme biti vzrok, da ne bi šli k spovedi.** Koliko je stvari, ki jih ne delamo radi, pa jih moramo, ker je koristno ali potrebno. Vzemite bolnika! Vzame li rad zdravilo, ki je trpko in grenko? Gotovo ne, vendar je vzame, da bi ozdravel. Tako je s spovedjo. Težka se nam zdi, toliko težja, kolikor bolj smo jo odlašali, in kolikor bolj nam je potrebna. Toda spoved je zdravilo za našo dušo.

Ne reci torej: Jaz ne grem rad k spovedi. Rad ali nerad, pojdi k spovedi! Že Luter je rekel enkrat o spovedi: "Kdor je pravi kristjan, naj zahvali Boga, da ima spoved, in naj se je poslužuje z radostjo in veseljem."

ČETRТА POSTNA NEDELJA.

Nedavno sem bral v neki knjigi besede: "Nič ni na svetu, kar bi človeka bolj obvarovalo pred obupom in samomorom, pred grehom in peklom, kakor ravno zakrament pokore, ki ga je Kristus postavil po svojem Vstajenju!" Resnične, lepe besede! Vendar koliko ugovorov proti spovedi! "**Spoved,**" tako slišimo pogosto, "**ni dostojna za človeka, posebno ne za moža!**" Kaj naj porečemo na to?

1. **Res, spoved, vsebuje nekaj poniževavnega.** To rad prizna vsakdo. Je to že v naravi spovedi. Človek hrepeni že po naravi po hvali; graja mu nikoli ni prijetna. Zato tako neradi priznavamo svoje napake. K temu pridejo še osramujoče okoliščine. Posebno, če gre za kak skriven greh, o katerem nima nikdo nikakega duha; če se treba spovedati spovedniku, ki nas dobro pozna, potem je odkritosrčna spoved res nekaj težkega in za nas sramotivnega.

2. **Toda, spoved, priznanje grehov, pa ni nika-ka sramota ali ponižanje.** Če je napravil deček kako neumnost in če gre potem k očetu ter mu vse prizna, bo li smatral to za sramoto? Nikakor ne! Grešiti je res sramotno, ni pa sramotno, greh priznati. Koliko jih je že priznalo svoje zmote, pa radi tega niso ničesar zgubili na svoji časti in dobrem imenu!

Spoved torej nikakor ni nekaj sramotnega ali poniževavnega. Ravno nasprotno lahko trdimo: Spoved je znamenje močne, trdne volje. Le kdor ima močno voljo, bo rekel s prerokom (Ps. 31, 5): "Priznal bom svoj prestop." Amen.

P. Aleksander Urankar:

MATERI BOŽJI BOM PISMO NAPISAL . . .

Materi božji bom pismo napisal,
milostni sestri naših domov.
— Nje si vse duše, vse roke želijo,
Njena je hiša in Njen je naš krov. —

Mati Marija je potnica sveta,
pisemca nosi z vseh krajev zemlje.
Pisemca nosi in pisma odpira:
prošnje polaga na božje Srce . . .

To-le bom pisal: Preprosi Očeta:
Dal nam dobroto je, dom in dolar;
kaj nam bo dom in dolar in dobrota,
če nam ne da še največji svoj dar,

dar blagoslova in milosti svete
mislim najglobljam, najtišjim željam,
vsakemu delu in vsaki molitvi,
vsemu veselju, še — grenkim solzam.

Iz dnevnika sestre Veronike.

Perko Pavel:

AKO sem bila po zadnjih duhovnih vajah srečna in vesela! V duši mi je ostala misel, da v prihodnje odtrgam svoje srce še vse bolj od vsega, kar bi ga ime- lo vezati na svet. Svet in kar je ž njim, naj gre mimo mene prav kakor da ni mimo šlo . . . Moj svet bodi Jezus in to, kar je Je- zusovo: vse drugo naj mi bo le stopinja, opora, po- moč . . .

Klečala sem v kapeli in lahko mi je bilo srce ob tej lepi misli. Pa pride sestra Klara in mi pove, da me kliče sestra prednica. Da je neko dekletko Cecilija, ki je zelo bolna tam zunaj na deželi in da voz name že čaka zunaj pred vrati.

Razveselila sem se. Zdaj pojdem, da se pokaže na meni, kakšen sad so obrodile duhovne vaje. Med svetom bom, in vendar ne s svetom. Dekle Cecilija, ki da je zelo bolna nekje zunaj na deželi . . . Morebiti ne bo nič posebnega, kar me čaka, a vendar... Kako že pravi Tomaž Kempčan: "Kolikorkrat sem šel med svet, vselej sem se slabejši vrnil!" In jaz? Kako bo z menoj?

Voznik je bil mlad fant, ki je gledal čudovito mi- lo in žalostno. Bržkone brat bolnice. In poleg nje- ga deček dvanajstih let. Morda tudi brat. Oba sta me pozdravila s "Hvaljen Jezus". In to se mi je zdelo zelo lepo.

Peljali smo se po glavni cesti dolgo časa in od tu zavili v stransko cesto noter med hribovje. Pa tudi te ceste ni hotelo biti konec.

"Ali je še daleč?" sem prašala. Sonce je že za- hajalo in ponoči bi se ne bila rada vozila.

"Ni več daleč. Do večera bomo doma."

In čez malo časa se je napol okrenil in mi pojas- nil:

"Jaz sem brat Cecilije. Zelo dobro dekletko je in ve, da bo umrla. Pa je tako želela . . . Pa saj vam bo sama vse povedala."

Jaz sem ugibala, kaj je pač nagnilo dekletko, da je zaprosila usmiljenko. Navada na kmetih to ni. Morebiti je bila to kaka posebna notranja potreba. Spomnila sem se, kako mi je sestra Felicita nedavno pripovedovala o nekem dekletu, ki ji je stregla ob zadnjih urah. To dekletko je bilo v mladosti zašlo na slaba pota in je zato moralo na smrtni postelji pre- stajati strahovite izkušnje. Felicita ji je morala vselej dejati roko na čelo in potem so grde podobe kmalu izginile. To je trajalo do zadnjega tako; umrla je mirna. Felicita je bila vsa srečna, da je mogla pomagati na ta način.

Morebiti potrebuje tudi Cecilija dušne pomoči. Ali bom tudi jaz tako srečna, kot je bila Felicita?

V tem je voz obstal pred lično hišico sredi vasi. Hišica je bila pritlična, a še nova. Bila je na enem koncu tudi opalta in mala prodajalna.

"To je naša hiša. Kar vstopite! Mati vam že gre naproti."

Postarna ženica prijaznega obraza je stopila na prag.

"Hvaljen Jezus! Bog vam poplačaj, dobra se- stra! — Prosim, kako vam je ime?"

"Sestra Veronika sem."

"Sestra Veronika, Bog vas sprejmi v naši hiši! Kako težko vas pričakuje. Poprej je bila za par hipov zaspala, a stavim, da sedaj že bdi in gleda, kedaj vstopite."

Vstopili sva. V zelo majhni sobici, na postelji, ki je bila pogrnjena z zelo belimi rjuhami, je ležala bolnica Cecilija. Njen obraz je bil tako nedolžno lep in bel kakor rjuhe ob njem. Ravno je bila od- prla oči in kakor iz sna pogledala name. Rahel na- smeh ji je šel preko ustnic in nekoliko barve ji je stopilo na lice. Zgibala je ko da hoče vstati, pa sem jo rahlo zadržala: "Ne trudite se, Cecilija, pa tudi dušno bodite popolnoma mirna."

"Hočem biti. Samo, da ste prišli."

"Poglej, Cecilija," je rekla mati, "to je sestra Veronika. Ne ti, ne jaz nisva uganili, kako ji bo ime. Ti si rekla, da bo Felicita."

"Felicita je moja tovarišica, ki tudi streže bolni- kom," sem dostavila jaz.

"Sestra Veronika, nikar me ne vikajte, prosim. Recite mi ti. Jelite da?"

Jaz sem obljubila.

"Ni stara niti dvajset let," je dostavila mati.

"Niti dvajset . . . In vendar . . ."

"In vendar zapisana smrti, jelite?" se je na- smehnila bolnica. "Vem. Nič me ne tolažite. Nič mi ne obetajte. Saj sem se popolnoma udala. Da ste le prišli."

Počasi ji je šel pogled od mojega obraza doli po redovni obleki in obstal na moleku, ki mi je visel ob strani.

"In sedaj boste pri meni toliko časa, da umrem."

"Da. Ali pa, da ozdraviš, če je božja volja tako."

"To ni."

"Ali ste klicali zdravnika?"

"Da. In je naravnost povedal, ker smo ga pro- silili."

"Sestra Veronika, to bo pa vaša soba," je pre- kinila mati in zanesla moj kovčeg v stransko sobo, ki je bila takoj poleg.

"Mi drugi bomo pa na drugem koncu. Da veste, sestra Veronika, jaz sem vdova. Samo troje nas je

pri hiši; oni deček je za pastirja. Simon je pa tri leta starejši od Cecilije in je sedaj dober fant. Poprej ni bil. No, saj vse to vam bom lahko še povedala, če bo treba. In vedite, da je Cecilija nameravala iti k usmiljenkam, ko je bila še zdrava. In bi bila tudi šla in vse bi se izteklo po volji, da ni Simona premotila tista, ki so jo klicali Mihelo. Potem je pa Cecilija zbolela . . . Pa kaj vam to govorim. Čaj naj grem pripraviti in kak prigrizek, ker trudni ste od pota.”

Notranjščina slovenske cerkve
v Forest City, Pa.

Odborniki pri cerkvi sv. Jožefa
v Forest City, Pa.

Pustila naju je sami . . . Cecilija je bila zatisnila oči, da bi spala. Jaz sem ji zrla v obraz in čudno so se mi motale misli po duši . . . Simona, da je omrežila Mihela. In Cecilija, da je nameravala iti k usmiljenkam in potem zbolela. Kako je to vse prišlo? Povedali mi bosta, je rekla mati. In . . . Dušna potreba morebiti . . .

“Jezus! Ako me Cecilija potrebuje . . . Hočem! Hočem!”

II.
Potem sem se zanimala za Cecilijo in njeno bolezen. Spoznala sem, da je tuberkuloza v zelo razvitem stanju. Dekle se je bilo namreč prehladilo v nekem dežju, kot sem pozneje zvedela in kot bom pripovedovala. K temu se je pridružilo notranje razburjenje, ki je bolezen gnalo k hitremu razvitku. Zdaj je ž njo tako: Začasno ji odleže, in je takrat zelo vesela in dobre volje in udana. Takrat rada pripoveduje o sebi in domačih razmerah; zdi se mi,

da ji je tako pripovedovanje v uteho, zato jo rada poslušam. In tako sva si že v prvih dneh postali kakor prijateljici.

Tu blizu je cerkev. Moje veselje je to, da morem vsako popoldne za nekaj trenutkov pred tabernakelj. In tudi sicer so mi ti dnevi zunaj na deželi v nekak oddih. Kadar s Cecilijo prenehava brati (to jo zelo veseli, da ji berem), gledam ven na vrt, kjer tiči pojo, ali še dalje tja po cesti, kjer se otroci

igrajo. Domači sin Simon zavozi zdaj pa zdaj s polja na dvorišče in razklada ali naklada. Mati je večinoma v drugem koncu hiše, kjer imajo malo prodajalno in prodajo tobaka. Semintja pride kako dekletu, tovarišica, k Ceciliji na bolniški obisk.

Že v prvih dneh mi je Cecilija razodela, kako je ž njo. Ona je imela veliko željo, da pride k usmiljenkam. Iz tega namena je bila šla služiti, da si sama prisluži, kar je potrebno za vstop. Takrat je bila še zdrava in je dobro zaslužila, tako da bi bilo šlo vse po sreči in načrtih, da ni prišla vmes tista Mihela . . . Simona je bila ujela v svoje mreže, da se je fant ves izpremenil. Poprej je bil vedno priden in rad doma; zdaj je sedel vedno v gostilni, kjer je ona služila za natakario. Doma pa je posestvo šlo rakovo pot, ker mati sama ni mogla vsemu kaj. Tako je morala Cecilija pustiti službo in priti domov. Delala je, delala, se prehladila in zbolela . . . V tem je Mihela pustila službo na gostilni in šla služiti v drugi kraj, nekam tja čez hribe v neki trg pod planinami. Simon je postal zopet boljši in vse bi bilo šlo morebitinazaj v prejšnji tir, toda Cecilija je bila tedaj že izgubljena . . .

Kako je bilo to vse žalostno, kar sem tu slišala od Cecilije! Res, človeška strast, kako velika in grda si!

Neki dan je bila Cecilija dokaj slabša. Glas ji je zastajal nekje v grlu, odkašljati se ni mogla. In je prišel zvečer Simon v sobo, ves potr in v skrbeh. Govoril je v sunkih:

“Mati mi je povedala, da si slabša. Jeli, da nisi?”

“Zdaj je bolje,” je rekla Cecilija.

“Ne, ni bolje ne, Cecilija! In jaz sem kriv . . .”

Zdrknil je ob postelji na kolena in je vzel roko Cecilije, ki je ležala na odeji, med obe svoje dlani in jo pritisnil na oči. Izpod dlani so mu pritekale solze.

Jaz sem se dvignila, da grem ven, a Cecilija me je pridržala s pogledom: Ostanite!

“Simon, umiri se; saj zdaj si zopet dober!” je šepetala Cecilija.

“Ne, nisem! Vedi, Cecilija, da me je zopet prišlo, in da sem hotel govoriti ž njo . . .”

“Saj je zdaj v Ljubljani. In bolna je.”

“Je. A v Ljubljani sem hotel govoriti ž njo.”

“Kako si zvedel zanjo, Simon?”

“Zvedel sem, da pri svoji teti leži in da je na smrt bolna in da ji streže usmiljenka. In sem šel. In sem potrkal in je prišla usmiljenka odpirat.”

“Usmiljenka?!” sem se zavzela jaz. Skoro vzkliknila sem, tako da sem se ustrašila lastnega glasu. (Ah, kako imam samo sebe še malo v oblasti!) Beseda “usmiljenka” me je spomnila na sestro Felicito, ki mi je bila pred nekaj dnevi povedala, da ima zopet priliko, da pri neki bolnici-dekletu pomaga tudi dušno . . . In če je ta bolnica Mihela?!

“Teta njena ima stanovanje v Pražakovi ulici. In tu leži Mihela pri njej . . .”

“V Pražakovi ulici!” sem kliknila iznova, da sta me pogledala Simon in Cecilija. (Ah, kako slabo znam obvladati svoja čuvstva!)

“Da. In usmiljenka mi je povedala, da se bolnica že bori s smrtjo, in da je zdravnik prepovedal vsak obisk . . . In potem sem šel. In ker je bilo še časa dovolj, sem šel v cerkev in sem molil . . .”

“Lepo si storil, Simon!”

Cecilija mu je stisnila roko in je hvaležno pogledala na razpelo ob postelji.

Simon pa je grebel z obrazom v njeni dlani in jokal kakor otrok.

Tiho sem pristopila k Ceciliji, ji položila roko na čelo in jo prosila, naj se nikar ne razburja. To je Simon razumel prav; vstal je, ogledal se okrog sebe, kakor izgubljen, vzdihnil in se tiho umaknil iz sobe.

(Dalje prih.)

Drobne vesti.

Piše urednik.

Brez šale ponavljamo, da je naročanje in branje takih listov, ki dosledno in trdovratno pišejo proti veri in morali katoličanom pod smrtnim grehom prepovedano. (Seveda je istotako prepovedano biti član organizacije, ki je načelno protiverska!)

Zakaj pa je Cerkev prepovedala branje in naročanje protiverskih listov? Ali mar zato, da ne bi kje katoličani zvedeli “resnice”? Le od sile naivni (da ne rečem zlobni) ljudje morejo kaj takega trditi. Sami priznajo, da morajo biti skromni, kadar hočejo govoriti o večnoveljavni absolutni resnici in vendar hočejo svojo šepavo resnico vsiliti drugim. Edino logično bi bilo, da bi izrazili svoje neznanje s Sokratom: Samo to vemo, da nič ne vemo. Ker pa gredo preko dovoljenih mej in ker nastopajo v prikupljivih ovčjih oblačilih, zato smo dolžni braniti resnico. Resnica se ne laska ljudem in njihovemu poželenju. Tak, ki pa uči svobodo v najnižjih človeških nagonih, ne more zastopati resnice. Poželjivosti udane ljudi je že Aristotel imenoval **živalske ljudi** in je nasproti njim krepotno življenje postavil za cilj človeškega življenja. Prav je povdaryl pri tem, da pa krepoti ui

brez premagovanja samega sebe. Tudi **sicer** precej razvpiti Epikur je priznal, da ni samo telesna sla cilj človeškega življenja, temveč tudi duhovna, ki je celo večja. V novejši dobi je morebiti praktično dosti ljudi udano uživanju, (g. Molek to gotovo ve), vendar se vsaj povprečni ljudje sramujejo zastopati principe, ki vodijo ljudstvo v pogubo. Nasproti uživanja željnemu egoizmu (hedonizmu) so si postavili za cilj srečo drugih (altruizem) in si primerno temu prizadevajo za kulturni napredek človeštva. Da je katoličanu cilj človeškega življenja krepotno življenje in seveda tudi napredek, tega mi menda ni treba povdarjati.

Zakaj pa duhovniki berejo protiverske liste? Zato, da branijo resnico. Ker nasprotniki nastopajo previdno in s takimi nauki, ki prijajo človeku, jih je težko spoznati. Ni torej Kristus zaman svaril pred volkovi v ovčjih oblačilih. Pa še ena stvar je, ki jo moramo vzeti tukaj v poštev. Marsikdo je tako zaposlen z raznimi opravili, da si pri najboljši volji ne more preskrbeti po-

(Dalje na str. 76.)

Kulturni obzornik.

MESEČNI GLASNIK PROSVETNE ZVEZE.

Sedaj imamo že na dveh krajih slovenske radio-programe, v Clevelandu in Chicagi. To bo gotovo poživilo ljubezen do slovenske besede in pesmi pri starejših, še bolj pa pri mlajših. Mladina bo videla, da tudi slovenščina nekaj velja, da se tudi slovenski govor lepo sliši na radio. Z ljubeznijo do slovenščine bo pa v njihovih srcih rastle tudi spoštovanje do starišev in prepad med starimi in mladimi se bo zmanjšal in zožil. Zlasti chikaški radio si prizadeva, da bi pridobil mladino in ima na programu tudi nastope iz vrst naše mladine. (Več o slovenskem radio najdete v Glasovih od Marije Pomagaj.)

Skupaj s slovensko besedo in pesmijo bomo vzljubili tudi slovenske navade in seveda našo sveto vero. Saj si dobrega Slovence skoraj misliti ne moremo, če si ga ne mislimo obenem tudi kot dobrega katoličana. V domovini sta oba ta pojma skoro neločljivo združena: Tisti, ki je dober Slovenec, je tudi dober katoličan.

Precej drugače pa je v tem oziru med ameriški Slovenci. Več kakor polovica Slovencev se je zgubilo in zašli so med brezverske socialiste. Nekateri so bili zapeljani, nekateri pa so bili že v domovini polovičarski. Za izseljenci so prišli duhovniki. Njihov namen je, ohraniti dobre in pridobiti za sveto vero vse rojake, ki so dobre volje. Marsikdo je iz nevednosti zašel, marsikdo pa bi se tudi rad vrnil, pa se boji storiti zadnji korak k poplavljanju. Dosti jih je, ki bi radi zvedeli kaj več o resnici, pa ne morejo iz goščave predsodkov, da bi poslušali evangelij — veselo oznanilo. Vsem tem podajamo roko in jih vabimo, naj sledijo klicu svoje vesti in naj se potrudijo, da bodo prišli na pravo pot. S Kristusom, našim božjim Učenikom, jih zagotavljamo, da bo pozabljeno, kar ni bilo prav, kakor da bi se nikdar ne bilo zgodilo. Pridite, vrata so odprta . . .

Radi bi zvedeli, kaj ljudstvo misli o socializmu in o socialistih. Zato postavljamo to vprašanje v pretrës vsem bravcem Ave Marije in bomo odgovore po možnosti objavljali. Vse odgovore bi pa radi do 1. maja, do glavnega praznika socialistov (po domače "rdečkarjev"). Vsi naročniki naj napišejo svoje misli in naj jih pošljejo uredniku Ave Marije. Ne pozabite čim prej rešiti svoje naloge! Ako ne želite, da bi pod odgovor prišlo Vaše ime, nam sporočite.

ŽUPNIJA SV. JOŽEFA V FOREST CITY, PA.

Lansko leto je praznovala župnija sv. Jožefa v Forest City svojo petindvajsetletnico. Za tisto priliko je napisal tamošnji faran Mr. John Dečman

daljšo zgodovino fare v Amer. Slovincu. Po njegovem članku bomo skoro dobesedno povzeli glavne dogodke.

Začetek slovenske župnije v Forest City je bil dne 12. marca 1902. Na seji društva sv. Jožefa št. 12 K.S.K.J. je prvi sprožil idejo za novo faro Mr. Martin Muhič, naš neutrudljivi delavec na društvenem, kakor tudi na narodnem polju. Njemu v veliko pomoč so bili, sedaj že blagopokojni gospod Josip Zalokar, ki so nas vsako leto obiskovali o velikonočnem času, da so nas spovedali in nam podelili zakrament sv. Rešnjega Telesa.

V prvi začasni odbor so bili izvoljeni: Alojz Zaverl, predsednik; John Mars, podpredsednik; Josip Zalar, tajnik; John Dečman, pom. tajnik; Martin Muhič, blagajnik. Prvi cerkveni odbor ključarjev pa so tvorili: Gašper Ravnikar, John Erlavec, Frank Skubic (prvi), Frank Skubic (drugi), Martin Gerčman st., John Opeka, Josip Zidar, Nikolaj Zupan, Frank Korošec.

Izmed prvih odbornikov so že umrli: Frank Skubic (prvi), John Opeka, Frank Korošec. Josip Zalar, ki je glavni tajnik K.S.K.J., živi v Jolietu. Gašper Ravnikar in Frank Skubic (drugi) se sicer pečata s poljedelstvom, a sta še vedno člana naše župnije.

Jako težka pota in trudapolno delo so imeli prvi cerkveni odborniki. Razmere so bile slabe in Slovencev je bilo tedaj še malo v naši naselbini. Takoj na drugi seji, dne 16. aprila 1902, so bili pooblašeni Martin Muhič, Al. Zaverl, Gašper Ravnikar in Frank Skubic (prvi), da poizvedo za pripraven prostor, kjer bi naj postavili cerkev. Na isti seji se je tudi sklenilo, da dobi cerkev sv. Jožefa za patrona.

Kakor vsaka dobra stvar, tako je tudi ustanovitev naše tako potrebne župnije naletela na hude zapreke. Šestmesečni štrajk delavcev pri trdem premoju je l. 1902 stvar popolnoma ustavil, tako da do 11. marca 1903 nismo imeli nobene seje. Na isti seji smo potrdili prejšnji odbor in mu dodali še dva odbornika, Jerneja Cunta za Vandling, Blaža Šivica za Carbondale. Tako spopolnjeni odbor je pridno delal in nabiral prostovoljne doneske. Meseca novembra 1903 je bilo sklenjeno, da naprosimo mil. g. škofa Stariho, Lead, So. Dakota, naj nam pošljejo tamkaj živečega gospoda Josipa Tomšiča. Obrnili smo se tudi na našega škofa Rt. Rev. M. J. Hobana v Scrantonu, naj nam pomagajo dobiti duhovnika. In res, po posredovanju scrantonskega škofa Hobana so nam škof Stariha poslali g. Tomšiča. Došli so v Forest City nekako v začetku meseca aprila in prevzeli župnijo. 17. aprila 1904 so prvič vodili farno sejo. Na njej so bili izvoljeni ti-le cerkveni odborni-

ki in ključarji: Alojz Zaverl, predsednik; Anton Beber, Anton Borštnik, John Opeka, Frank Skubic (prvi), Frank Skubic (drugi), Blaž Šivic, John Erjavec, Gašper Ravnikar, Martin Muhič, Josip Zalar ml., Jernej Gunta, Martin Gerčman, Jakob Terček, Alojz Omahen, John Prudič, John Mars, Anton Cipar. Za kolektorje so bili na isti seji izvoljeni: John Dečman ml., Bartel Povirk, Frank Pirnat (za Vandling); za kolektorje v cerkvi pa: John Prudič, Ant. Prudič, John Opeka ml., John Osolin.

Pod spretnim vodstvom gospoda Tomšiča je potem delo hitro napredovalo. Prostor za cerkev smo kupili že leto preje, Father Tomšič pa so takoj po svojem prihodu vodili vse nadaljnje delo. Meseca avgusta smo že vložili temeljni kamen naši novi cerkvi sv. Jožefa. Rojaki v naselbini so radi pomagali

južni strani cerkve smo morali popolnoma podreti, ono na severni strani pa samo do polovice. Ker je bila cerkev tedaj že premajhna, smo ob tej priliki dozidali še približno 30 čevljev. Poprava, dozidava in nove naprave so stale okoli \$51,000.00. Ta denar so polagoma spravili skupaj naši dobri in požrtvovalni rojaki.

Leta 1920 smo dobili novega začasnega župnika Rev. Jakoba Dreva. Za tem so prišli Rev. Valentin Mihelič; ko so bili le-ta odpoklicani, smo imeli nekaj mesecev g. Plavčana, jako prijaznega in dobrega gospoda slovaške narodnosti. Za g. Plavčanom smo dobili po posredovanju mil. g. škofa Hobana sedanjega blagega gospoda F. M. Jevnika.

Gotovo je vsak izmed gospodov, ki so delovali na župniji sv. Jožefa, veliko pripomogel k njenemu na-

Slovenska
cerkev

v Forest City,
Penna.

in pridno odplačevali svoje prostovoljne obveznice, tako da smo pozidali krasno cerkvico in z božjo pomočjo in pomočjo dobrih src plačali zadnji dolg l. 1910. Naša župnija je zatem lepo napredovala. — Kakor se je večala naselbina, tako je sorazmerno tudi rastle župnija.

Že prej sem omenil, da ima vsaka dobra stvar težkoče. Po prvih zaprekah smo imeli nove, zelo občutljive težave. Pod našim mestom so precej razširili premogovnike in jih tako izpeljali, da se je začel svet udirati. Tudi pod našo cerkvijo se je zemlja znižala, hkrati pa je zrahljala zidovje in stene so razpokale. Par let smo stene podpirali in jih v takem stanju obdržali tako dolgo, da se zemlja usede in umiri. Škoda, povzročena cerkvi, je bila ogromna. L. 1919 smo kupili še loto na južni strani cerkve. Začeli smo s popravo cerkve. Steno na

predku. Največ zaslug so si seveda pridobili za našo faro g. Josip Tomšič, ki so bili naš prvi župnik. Njim ne moremo primerjati nobenega, zakaj orali so ledino in so gotovo marsikatero noč prečuli v skrbih in molitvah za uspeh. Gotovo je njihovo delo ljubi Bog blagoslovil; rodilo je neizmerno dobrega. Žal, da so že umrli in odšli k večnemu Sodniku po svoje plačilo. Gotovo jim je bil mil in dober plačnik. Mir in pokoj njihovi duši in večna luč jim naj sveti! — Naslednik ustanovitelja Fathra Tomšiča so bili Rev. Jakob Drev, mlad in izredno delaven gospod. Za čast in slavo božjo so storili veliko dobrega in lepega. Omeniti moram predvsem zvonove, ki še danes zvonijo in oznanjajo čas službe božje ter spremljajo verne farane na zadnji poti v večnost; gotovo zvonijo tudi v spomin njim, ki so toliko delali za nabavo istih. Toda, še veliko več so

storili gospod Drev v naši fari. Na njihovo prigravarjanje in seveda tudi z njihovo pomočjo sta se odzvala za službo božjo dva naša mladeniča, Komin in Svete. Tema je sledil še tretji, brat Sveteta, Pavel Svete. To je gotovo trajni spomenik, postavljen ne samo na čast gospodu Drevu, ampak zlasti še njihovim družinam in vsem faranom. Oni so za nas velik blagoslov božji. Naj bi ljubi Bog dal še drugim našim mladeničem poklic za mašnika Gospodovega! Blagopokojni gospod Drev pa so pridobili za Gospodovo službo tudi štiri deklice: Zidar, Šume, Marinčič in Bregar, ki so se odpovedale svetu in vsemu, kar je svetnega ter se posvetile redovnemu življenju, predvsem v njihovo lastno posvečenje, pa tudi v ponos nam in naših župnij. Dal Bog, da bi duh pokojnega gospoda Dreva še privedel kako naših deklic v mirno in varno samostansko celico! Za časa Fathra Dreva smo tudi prenovili ospredje cerkve in stopnice, kakor tudi prostor okoli cerkve. Vse to smo še olepšali, ko so delovali pri nas Father Valentin Mihelič. Le-ta so bili navdušen delavec in dober govornik. Dobro so vodili nas, ki smo jim bili izročeni v oskrbo. Posebno so se zanimali za mladino. Kako je pač bilo lepo, ko so ravno ta gospod pripravili 120 dečkov in deklic za prvo sv. obhajilo! Vsi so bili svečano razpoloženi, ko so lepo pripravljene pristopili k angelski mizi. Vtis tega trenutka nam je ostal neizbrisen. Ne morem ga popisati, da se le čutiti globoko v srcu.

Za napredek fare so veliko storili tudi sedanji gospod Jevnik, ki so prišli k nam l. 1923, v začetku meseca februarja. Delo, ki je čakalo novega gospoda župnika, je bilo veliko; vendar se ga neutrudni in zelo delavni gospod ni ustrašil. Spretno je nadaljeval vse tisto delo, ki so je začeli njegovi predniki. Prvo, česar se je lotil, je bila nabava novih orgel, ki so res kras naše cerkve in povzdigujejo slavo božjo. Trebalo je tudi preslikati cerkev od znotraj, kar je zopet stalo precejšnjo svoto. — L. 1928 smo pod njegovim nadzorstvom prebarvali cerkev od zunaj ter prenovili zvonik in streho, lani pa smo prebarvali župnišče. Zelo slovesno smo pa praznovali petindvajsetletnico fare dne 15. septembra lanskega leta.

H koncu moram še omeniti dosedanji odbor, ki z g. župnikom vodi delovanje, tičoč se zunanega stanja župnije in ti so: John A. Dečman, Wm. Konchar, Karol Kovačič, Chas. Žigon, Frank Komin in Anton Markel. (Glej sliko!)

Sedaj pa Bog živi še živeče ustanovitelje farane in našega g. župnika, pokojnim gospodom Tomšiču in Drevu, kakor tudi že pokojnim prvim odbornikom in faranom pa: večna luč naj jim sveti, naj počivajo v miru!

J. Dečman.

NASTOP ORLOVSKE ARMADE V PRAGI.

Jan Š.

1. Uvod v slavnostne dni.

Koncem junija l. l. so že Orlički opozorili Prago na glavne orlovske nastope od 4. do 6. julija in povedali Pragi dovolj nazorno, da glavna armada orlovskih sil šele pride za njimi. Omahljivcem in bojazljivcem med praškimi katoličani je orlovski naraščaj vлил poguma in razpršil predsodke, ki so jih sejali v orlovstvu praški svobodomiselniki. In res so bili glavni orlovski nastopi v Pragi do sedaj največja katoliška slavnost vsega slovanstva.

Ravno na teh prireditvah je dokazal Orel svojo življenjsko silo. Dočim imajo Sokoli in socialnodemokratske telovadne organizacije ravno v Pragi svoje trdnjave, ima Orel v češkoslovaški prestolici slabo oporo. Saj je več kot polovica Prage odpadla od katoličanstva, a tudi med tistimi praškimi katoličani, ki se še niso dali izbrisati iz katoliških krstnih knjig, je le malo verske gorečnosti in smisla za katoliška društva. Glavna sila orlovstva je na Moravskem in tam je tudi njegovo vodstvo. Orlovstvo je moralo napeti vse svoje sile, če je hotelo, da bi praški zlet imel uspeh. Če ne bi bilo dovolj udeležencev, bi tak zlet zlomil voljo mnogim do sedaj vztrajnim katoliškim delavcem. Treba je bila tudi že v naprej preprečiti finančni polom. Če je bilo že v Brnu, v srcu Moravske, ob orlovskem zletu l. 1922 več kot dva milijona čeških kron (okrog \$62,000) primanjkljaja, ali ne bodo stroški v Pragi mnogo večji, dohodki pa manjši, če se Pražani ne bi udeležili telovadnih nastopov? Res so sicer zbrali češkoslovaški Orli že pred julijem nad 800,000 kron (okrog \$27,000) za kritje stroškov, toda mnogo več ni bilo mogoče pričakovati. Češka in moravska katoliška javnost je namreč v zadnjih letih postavila preko 300 orlovskih domov z velikimi dvoranami. A orlovstvo se je zavedalo, da je nastop v Pragi nujen potreben. Vsa Češkoslovaška in ves svet se mora prepričati, da orlovstvo ni tako neznatna sila, da se ne bi upalo pokazati v svobodomiselniki, socialistični Pragi, ampak da je tako močno, da morajo z njim računati tudi tisti, ki ga sovražijo.

Praga še ni imela nikdar toliko odličnih gostov v svoji sredi, kakor ravno ob orlovskem nastopu. Svobodomiselniki Sokoli in socialnodemokratske "Telovadne enote" so imele na razpolago pomoč češkoslovaškega zunanega ministrstva, vendar ob svojih prireditvah niso mogli privabiti niti četrtino toliko gostov. Mogočno je odjeknil po vsej Češkoslovaški že prihod več kot 1100 ameriških Čehov in Slovakov, med katerimi je bil dr. Hynek Dostal, eden izmed prvih borcev za češkoslovaško samostojnost.

Od 1. julija so bili vsi praški kolodvorji oblegani od ljudskih množic. Posebno v velikem številu so se odzvali povabilu češkoslovaških Orlov njihovi jugoslovanski bratje. Dva posebna vlaka sta pripeljala okrog 1100 hrvatskih Orlov pod vodstvom škofa dr. Mileta iz Šibenika in predsednika Hrvatske Orlovske zveze dr. Protulipca. Na praške slavnosti je med mnogimi drugimi odličnimi in vodilnimi Hrvati prihitel tudi zlatomašnik zagrebški nadškof dr. Bauer, pisatelj dr. Andrić in znani kulturni delavec dr. Maraković. Takoj za Hrvati je pristopilo v Prago tudi 120 čeških izseljencev iz Poljske. Komaj so izstopili Hrvati, je pripeljal brzovlak Angleže pod vodstvom kardinala Bourneja. Z istim vlakom so dospeli Francozi in Belgijci. Naslednjega dne je Praga pozdravljala slovenske Orle. Pripeljali so se v dveh posebnih vlakih. Bilo jih je skoraj toliko kakor Hrvatov, namreč 1030. Kakor Hrvat, so tudi Slovence sprejeli Čehi zelo pristržno. Kljub velikemu številu so bili vsi pogoščeni s slaščicami, praškimi šunkami in svetovnoznanim plzenskim pivom na prvi češki postaji. Kjerkoli se je vlak ustavil, so pozdravljali goste češki Orli z godbo, vojaške in civilne oblasti, duhovščina in ljudske množice. Celo v socialistični Pragi je bil zelo lep sprejem; slovanska kri in sorodnost jezika sta zmagali nad strankarskimi predsodki. (Češkoslovaške udeležence je pripeljalo 69 posebnih vlakov, a tudi vsi redni vlaki so bili prenapolnjeni.)

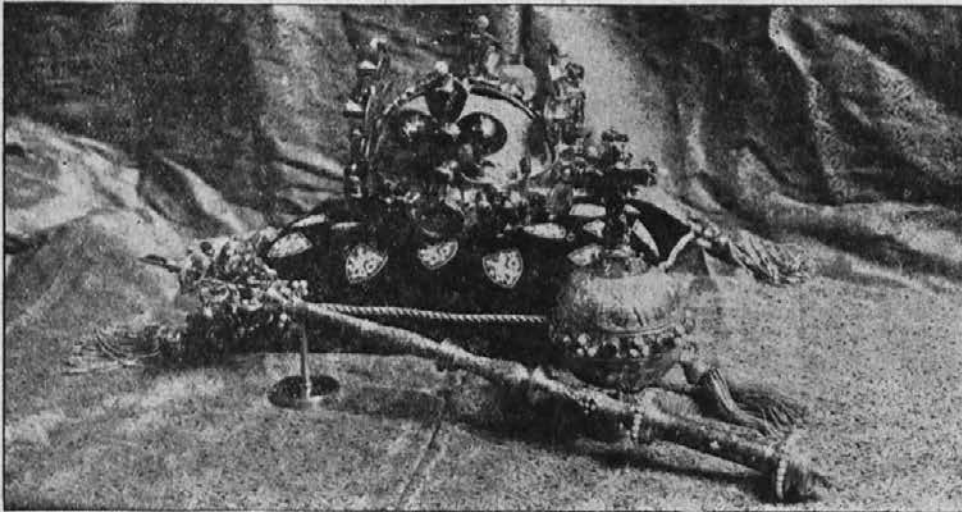
Katoliška misel je premostila celo narodna nasprotstva. Sedanje češko pokoljenje še predobro pomni krivice, ki jih je pretrpel češki narod pred osvoboditvijo pod Avstrijo od Nemcev. Vendar se češkoslovaško orlovstvo zaveda, da treba graditi bodočnost na pravičnosti in prijateljstvu med narodi. Zato je pozvalo na svoje slavnosti tudi nemške krščanske telovadce, ki so se odzvali povabilu v lepem številu.

Po svetovni vojni so se skalili odnosi med Čehi in Poljaki radi češkoslovaško-poljske meje. V zadnjih letih je skušala češkoslovaška diplomacija navezati prijateljske zveze s Poljaki, ali to prizadevanje ni našlo med poljskim ljudstvom ugodnih tal. Tako je na zadnji vsesokolski izlet v Pragi prispelo samo 11 Poljakov, a to popolnoma privatno, ne da bi koga zastopali. A katoliška misel orlovstva je privabila na letošnje slavnosti 900 Poljakov, deloma v uniformi poljskih skavtov, deloma v razkošnih poljskih narodnih nošnjah. Poljski kardinal dr. Hlond, ki se je mudil v Rimu, je priletel v Prago na aeroplanu ter prinesel osebno papežev blagoslov in pozdrav orlovskim slavnostim. Kakor bi bilo odličnih gostov še premalo, se je pripeljal iz Belgrada tudi vo-

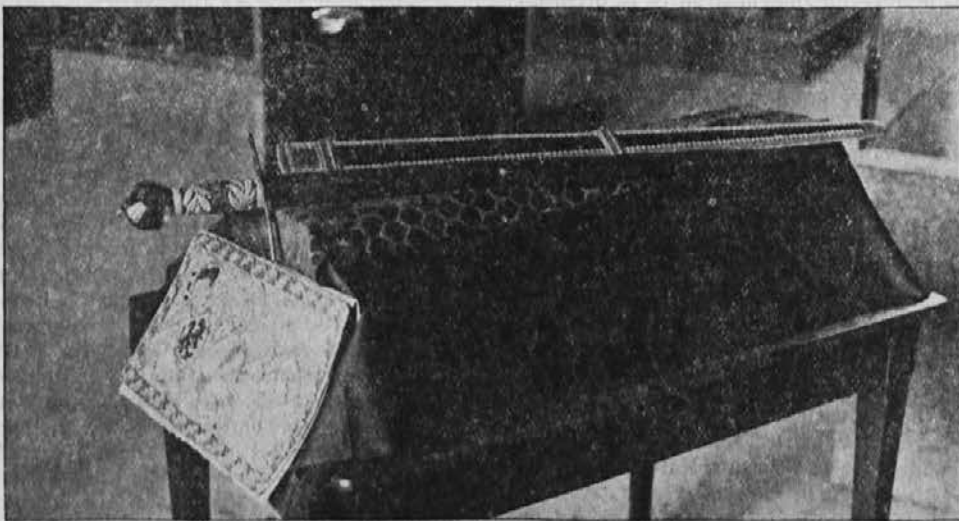
2. Cirilometodijski pečat slavnosti.

Mnogi so trdili, da praški orlovski dnevi pomenijo za svobodomislece izzivanje. Saj so se začele dva dni pred Husovim praznikom in končale eden dan po njem. Vse, kar sovraži katoličanstvo, proslavlja namreč zelo slovesno smrtni dan češkega krivoverca Jana Husa, ki se je l. 1408 očitno uprl katoliški cerkvi. Orlovski nastopi so sami po sebi zasenčili Husove proslave dne 6. julija, ali to ni bil njihov glavni namen. Orlovske vrste so nastopile v Pragi v teh dneh zato, ker so hotele dostojno proslaviti praznik sv. Prokopa (4. julija) ter sv. Cirila in Metoda (5. julija).

V češkoslovaškem orlovstvu odločujejo namreč Moravani.

Krona in žezlo sv. Vaclava.

Meč sv. Vaclava.

ditelj katoliških Jugoslovanov, bivši ministrski predsednik in železniški minister dr. Anton Korošec.

Ti visoki obiski so bili dobrodošli čsl. diplomaciji, ki želi navezati čim ožje zveze s Poljsko in Anglijo. Zato je čsl. zunanji minister dr. E. Beneš, eden izmed najbolj strupenih sovražnikov katoličanstva, sprejel vse odlične udeležence in jim priredil večerjo, kakor da ne bi prišli na orlovske slavnosti, ampak k njemu na obisk. Pred leti so svobodomiselnici očitali katoličanom, da niso državotvorni in dovolj veliki narodnjaki, sedaj pa so z orlovskimi nastopi dvignili ugled svoje države v tujini in storili v propagandnem oziru za svojo domovino izredno mnogo, kar je morala nehote priznati celo socialistična javnost.

Na Moravskem je pa bilo vedno zelo razširjeno spoštovanje sv. Cirila in Metoda. Moravski katoliški Čehi so se vedno zavedali, da imajo to vzvišeno nalogo, da delajo za cerkveno zedinjenje pravoslavnih kristjanov s kat. cerkvijo. Zato se je sredi preteklega stoletja osnovalo na Moravskem apostolstvo sv. Cirila in Metoda, ki bi naj izvrševalo to oporoko sv. Cirila in Metoda.

Orlovsko vodstvo je z glavno prireditvijo na praznik sv. Cirila in Metoda hotelo povdariti, da naj češčenju sv. Vaclava, ki mu je njegovega starega očeta Borivoja in njegovo staro mater sv. Ljudmilo krstil sv. Metod l. 872, vodi k češčenju sv. bratov in k izvrševanju njenega testamenta: dela za cerkveno zedinjenje. Sv. Prokop, češki menih, ki je umrl l. 1053, se je dobro zavedal,

da je eno izmed najboljših sredstev za cerkveno zedinjenje razumevanje in spoštovanje vzhodno-slovanskega cerkvenega obreda ter vzhodno-slovanskih verskih običajev. Zato je pregovoril češkega kneza Oldriha, da je l. 1032 osnoval v Sazavi samostan za menihe vzhodnoslovanskega obreda. Sv. Prokop je postal prvi opat sazavskega samostana.

K sklepu, da se orlovski zlet vrši na praznik sv. Prokopa ter sv. bratov Cirila in Metoda, teh apostolov cerkvenega zedinjenja, je orlovsko vodstvo opogumil poziv sv. Očeta, ki je v apostolskem pismu ob jubileju sv. Vavilava spodbujal češke katoličane k delu za cerkveno zedinjenje. Kakor nikdar poprej, so bile na praznik sv. Prokopa in sv. bratov vse praške cerkve prepolne pobožnih vernikov in iz ust pobožnega ljudstva je donela pesem v čast sv. Cirila in Metoda. V orlovskem sprevedu so plapolali tudi prapori sv. Cirila in Metoda, a pri telovadnem nastopu se je v simbolični sliki dala čast tema slovanskim blagovestnikoma. Če se bodo vsi člani tako močne organizacije kakor je Orel zavedali, da je njihova dolžnost delovati v cirilometodijskem smislu, potem se bo ves češki narod versko prenovil, začel mogočen pohod krščanske ljubezni na pravoslavni Vzhod, v svoji sredi pa ozdravil skelečo rano verskega odpadništva in polagoma pripeljal vse zapeljane brate svojega naroda v krilo katoliške cerkve.

3. Mednarodne telovadne tekme.

Sokoli radi podcenjujejo Orle, češ, da njihovi telovadni uspehi zaostajajo za sokolskimi. Praške mednarodne tekme so dokazale, da so Orli vsaj enakovredni telovadci. Tako mednarodna prireditelja se še v Pragi sploh nikdar ni vršila. Razmeroma maloštevilni francoski, belgijski in nemški telovadci so bili ne-

varni tekmeči, saj so ti narodi poslali svoje najboljše sile. Češkoslovaški Orli, ki so se udeležili tekem, so se zavedali važnosti teh tekem. Čim lepšo zmago bi si priborili, tem bolj bi vzrastle ugled čsl. orlovstva v domovini in tujini. Telovadna organizacija se ne sme zadovoljiti samo z velikim številom uniformiranih članov, ampak mora napredovati na polju verske in kulturne izobrazbe ter telesne kulture svojih članov. Zato so se čsl. tekmovalci nekaj tednov poprej neprenehoma vadili na praškem telovadišču. Vse je napeto pričakovalo izid tekem, ki so se vršile na praznik sv. Prokopa (4. julija).

Tem bolj častni je zato uspeh Jugoslovanske orlovske zveze, ki si je priborila prvo darilo, katero ji je poklonil prezident čsl. republike. Drugo darilo so odnesli francoski, tretje češkoslovaški, četrto nemški telovadci. V atletičnem peteroboju je zmagal Nemeč H. Holer. Tudi drugo darilo je dobil Nemeč, namreč Mueller, tretje pa si je priboril znani športman in pennsylvanski rekordman Hudak, član amer. kat. slovaškega Sokola. V tekmah prostih vaj za žene so zmagale Belgijčanke, drugo mesto so si priborile češkoslovaške, tretje pa slovenske Orlice.

V tekmah srednjega oddelka so zmagali ameriški slovaški katoliški Sokoli, v nižjem oddelku pa so prva tri darila dobili češki Orli, hrvaški pa četrto.

V tekmah posameznih ženskih društev so se proti pričakanju najboljše odrezale ameriške slovaške kat. Sokolice, a na drugem mestu so bile ljubljanske Orlice.

Tekme so prinesle jugoslovanskim Orlom zmago, kakor je marsikdo ni pričakoval. Ljubljana jih je ob vrnitvi zelo svečano sprejela.

(Konec prih.)

DROBNE VESTI.

(Nadaljevanje s str. 71.)

trebnega znanja, da bi mogel presoditi ali je to ali ono res, ali je le gola laž. Že iz tega stališča bi smeli zahtevati, da dobi tudi delavec prilžnost razviti svoje duševne zmožnosti in če bi prišli do tega magari s poldnevnikom, bi bil osebno za njega. (S poldnevnikom bi obenem odpravili tudi brezposelnost!)

Ker so torej zaenkrat razmere take, da si delavec ne more prisvojiti potrebnega znanja in ker nasprotniki istočasno nastopajo previdno in zvito, je cerkvena prepoved umljiva. Kdor hoče ostati dober katoličan, se bo rad uklonil materi Cerkvi. Le zavoljo tega da branijo resnico smejo s škofovim dovoljenjem brati protiverske liste duhovniki in katoliški uredniki.

* * *

Znova toplo priporočamo koledar za l. 1930. Kdor ga še nima, naj takoj piše ponj! Sporočamo, da so prišle knjige novega zakona v lepem novem prevodu. Kdor jih želi imeti, naj piše na upravo Ave Marije v Lemont.

* * *

Tistim, ki prakticirajo in zagovarjajo porodno kontrolo priporočamo knjižico, ki jo je l. 1929 napisal zaslužni univ. profesor Rev. Henry Woods, S. J., Ph. D. in nosi naslov Nature's Protest Against Counter-Conceptives. Naročite jo lahko pri avtorju, University of Santa Clara, Santa Clara, Calif. — V starem kraju je izdal (kot ponatis iz "Časa") knjižico o Kolumbovih vitezih znani dr. P. Hugo Bren, O.F.M. Ameriškim Slovencem jo toplo priporočamo.

* * *

Papež Pij XI. je izdal pomenljivo okrožnico o vzgoji mladine. V njej daje navodila katoliškim pedagogom in povdarja obenem pravice Cerkve, tikajoče se šolske vzgoje. Ponovno je tudi odločno nastopil proti nedostojni ženski noši in opozoril na nje zle posledice za celokupno človeštvo. Nad vse upravičeno pa je sv. Oče nastopil tudi proti barbarskemu pregajanju raznih veroizpovedanj v boljševiški Rusiji in pozval je ves kulturni svet k ogorčenemu protestu. Mi se temu protestu s celim srcem pridružujemo.

* * *

Petindvajsetletnico obstoja je slovesno praznovalo društvo Marije Pomagaj v Chicagi. Svoj čas je to društvo dalo za aker

zemlje v Lemontu in nas torej hvaležnost veže, da se tudi mi veselimo ob njegovem srebrnem jubileju. Želimo mu sreče in obilo blagoslova božjega. Če bomo dobili na razpolago sliko, jih bomo dali v majniško številko Ave Marije.

* * *

Poštna hranilnica za Jugoslavijo je razpisala nagrado za najboljšo nalogo o varčevanju. Deležni so je mogli postati učiteljski kandidati v pretečenem letu. Najboljše je nalogo rešila Slovenka Erna Česnik iz Maribora in je dobila prvo nagrado v celi državi.

SV. JOŽEF NE UMRE.

Dr. F. Trdan.

V pristanišču Šanghaj na Kitajskem živi mož, Lo-pa-hong po imenu, ki ga imenujejo ondodni misijonarji novega Vincencija Pavelskega, ker posveča vse svoje moči krščanski dobroti. Živa glasnica njegovega človekoljubnega prizadevanja je zlasti zavetišče sv. Jožefa, ki ga je postavil iz lastnih sredstev.

Zavetišče sv. Jožefa — pravi misijonsko poročilo — preskrbuje okrog 700 oseb obojega spola; tu so starčki, pohabljeni, bolniki, slepi in razni drugi ubožci. Zgradil ga je plemeniti Kitajec, ki je vnet katoličan in vedno pripravljen pomagati, kjer gre za božjo čast. Pred leti so se že njegovi predniki zavzemali za preganjanje duhovnikov in Lo-pa-hong je vreden naslednik svojih očetov. Videli smo na lastne oči, kako spoštljivo je ta plemeniti Kitajec stregel pri sv. maši in pri popoldanski službi božji. Ako bi imela Kitajska več takih mož, bi bila kmalu spreobrnjena. Denar, ki ga rabi za svoja dobrodelna podjetja, naberači. V sled svojega stališča in svojega visokega pokolenja ima veliko vpliva med bogataši in plemenitaši. V veliko oporo so mu tudi njegova žena in otroci. Ko pride zvečer domov in ima na srcu kako važno zadevo, skliče otroke, da se z njimi vred zateče k svetemu Jožefu, varuhu Kitajske. "Otroci," tako jih navdušuje, "jutri moramo to in to doseči. Sveti Jožef mora pomagati. Le z zaupanjem k njemu!" Dasi otroci radi ubogajo, se jim vendar večkrat zrodi kakor učencem Gospodovim v vrtu Getzemani. Toda sv. Jožef tudi dobro voljo poplača.

Posredovanju tega gorečega kitajskega apostola pripisujejo mnogo uglednih spreobrnjenj. Pri srcu so mu posebno na smrt obsojeni zločinci. V iecah jih obiskuje tako dolgo, da omehča njihova srca in jih pridobi za Jezusa. Ko so ga nekoč vprašali, kaj ho, ko njega več ne bo, je smehljaje odgovoril: "O, sv. Jožef ne umre!"

SESTRAM V GOSPODOVI SLUŽBI, vzgojiteljicam mladine.

Z GRIČKA ASIZIJ.

Nismo tako na slabem, kakor bi kdo mislil. Dobile smo kotichek v listu Ave Maria, za kar najlepša hvala preč. g. uredniku.

Imamo torej svoj kotichek ali svojo streho, pod katero lahko delamo v sončnih in deževnih dneh, pozimi in poleti, v mirnem in viharnem času, kakor bo pač nanoslo.

Mislile smo, da bo v marčevi številki že slika našega novega doma, da bi naši blagi dobrotniki že naprej videli sad njihovih darov. Pa zaenkrat še ni bilo mogoče, dati jo noter.

Precej dobrotnikov se je že nabralo v zadnjem času; njih imena in darovi naj bodo tu označeni:

Miss Ana Kočevar je zapustila samostanu.....	\$100.00
Pokojna Mrs. Fogel	10.00
Mr. Viktor Kremesec je daroval od prvega svojega zaslužka	5.00
Miss Helen Grčar iz Clevelanda	2.00
Miss Peterka, New York	2.00
Miss Mary Gostič, New York	6.50
Mrs. Ovca, New York	30.00
Mrs. Grčar, Cleveland	5.00
Mrs. Žardin, Chicago	1.00
Mrs. Peterič, Chicago	1.00
Mrs. Pucelj, Joliet	2.00

Hvala lepa in Bog plačaj našim milim dobrotnikom!

V našem koticčku pa vidimo tudi tri male nagaživčke. Iz njih obrazkov se vidi, da nekaj želijo.

Da, tudi vi nekaj dobite in vsi slovenski malčki. Dobili boste malo igrice, ki nas uči, kako naj pomagamo ubogim. Tej igrici se reče "Darežljivi otroci". Starejša sestra naj bo mati, Rezika — njena hči, Anica bo pa prijateljica Rezike; zraven še prideta siromak in beračica.

DAREŽLJIVI OTROCI.

(Igrica v enem dejanju)

OSEBE:

Mati Anica, prijateljica Rezike
Anica, njena hči siromak in beračica.

Prvi prizor.

Rezika, kasneje Anica.

Rezika (stoji pri mizi, ki je posuta s cvetjem; napravlja šopek in poje):

Gozdič je že zelen, travnik je razcveten, ptički pod nebom veselo pojo.

Anica: Dober dan, Rezika! Vidim, da si vesela, ker poješ.
Rezika (se nagloma ozre): Oj, ti si, Anica? Vesela sem. Kaj nisi tudi ti?

Anica: Seveda; pomisli; danes je bila pri nas botrca in mi je darovala "kvoder". Le poglej ga, kako se sveti.

Rezika: Meni pa je kupila mamica srebrno verižico.

Anica: Ali je res? Pokaži jo no.

Rezika (se zateče k omari in vzame iz nje škatljico): Le oglej si jo, kaj ni lepa?

Anica: Krasna verižica.

Rezika (si jo natakne okrog vratu): Tako sem je vesela, da bi je ne dala od sebe za ves svet.

Anica (pogleda po cveticah): Kaj pa delaš tukaj?

Rezika: Na travniku sem natrgala te rožice in sedaj jih vezem v šopek.

Anica (se ozre): Ali ni nekdo potrkal?

Rezika: Mogoče. Kdo pa je? (Gre proti vratom.) Vstopite.

Drugi prizor.

Rezika, Anica in siromak.

Siromak: Hvaljen bodi Jezus Kristus! Prosim lepo za majhen dar.

Rezika: Ničesar nimam, ubožec. Sem namreč sama doma.

Anica: Revček. Veste kaj, vseeno vam lahko pomagam. "Kvoder" imam v žepu. (Seže v žep.)

Siromak: A gotovo je od matere, ki te je poslala v "štor"; kaj ne, dekljica?

Anica: O, ne. Prav moj je, le vzemite ga.

Siromak: Tedaj pa hvala. Mili Bog naj ti povrne to droboto. Z Bogom, z Bogom.

Obe dekljici: Z Bogom, z Bogom.

(Ko siromak odide, stopita obe k mizi, vežeta vsaka svoj šopek in pojeta:

Ptički, jaz vrašam vas, al bo kaj skor pomlad
al' bo kaj skoraj zelena pomlad?

Tretji prizor.

Rezika, Anica, beračica.

Beračica: Dober dan otroci! Ali ste sami doma?

Rezika: Da, prav sami sve.

Anica: Kaj pa želite?

Beračica: Vaše starše sem hotela poprositi pomoči. Nima kaj jesti. Otroci me prosijo kruha, a jaz ga nimam, oh.

Rezika: Kako se mi smilite, ubožica.

Anica: Kako mi je žal, da vam ne morem pomagati.

Beračica: Gorje meni. Kam naj bi se obrnila? (Zajoče)

Rezika (si sname verižico z vratu): Nate, ženica! Vzemite to verižico.

Beračica (stopi za korak nazaj): O tega pa ne sprejemem, drago deklece.

Rezika: Zakaj pa ne? Verižica je moja. Prodajte jo in dobili boste za njo lep denar. Le vzemite jo.

Beračica (vzame): Hvala, dobri otrok in Bog naj ti povrne! (Odide)

Anica: Uboga žena, kako se mi smili!

Rezika: Oh, meni tudi.

Četrty prizor.

Rezika, Anica, mati.

Mati (vstopi): Kaj počneta, deklici?

Rezika: Le poslušaj mama. Zdaj je bila tukaj stara ženiča, ki je vprašala po tebi. Jokala je in pravila, da nimajo doma kaj jesti. Ker nisem imela nič denarja, sem ji dala srebrno verižico. Saj nisi huda, mamica?

Mati: Ne, nisem huda, ker si s tem pokazala svoje usmiljeno srce. Lepo je, da ubogim rada pomagaš. Kdor pomaga potrebnim, tega Stvarnik ne zapusti. Namesto srebrne verižice pa imej odslej mojo zlato. (Sname si jo z vratu in jo da hčerkici.)

Rezika: Zlata moja mamica! Tudi Anica je dala vbogajme. Bil je tukaj še en drug siromak in temu je dala Anica svetel "kvoder", ki ga je dobila od botre.

Mati: Ali je res Anica? No, to me tako veseli, da ti podarim dolar. Na ga!

Anica: Hvala, ljuba tetka!

Mati: Bodita vselej darežljivi, kadarkoli vidita potrebo in siromaštvo.

ZAHVALA.

Ne vem, kako bi se zahvalila Vam, drage sestre Marijine družbe, za vso ljubezen, ki ste mi jo izkazovale ves čas našega skupnega bivanja, in še posebno za vse dobrote, ki ste mi jih naklonile pred mojim odhodom iz New Yorka. Drugega ne morem reči kot: Naj Vam, drage in nepozabne sestre, vsem skupaj in vsaki posebej poplača Marija, ki je naša najboljša Mati!

Tudi Vam, drage sodelavke in prijateljice, zakličem: Stoterno Bog plačaj, kar ste mi storile dobroga! Ohranim Vas vse v najboljšem in trajnem spominu. Ne morem Vam povedati, kako sem srečna, da sem prišla iz newyorškega vrveža v zaželjeni mirni kraj. Ostanimo, če tudi ločene, pa v duhu in ljubezni vedno združene! Saj ljubezen nikoli ne mine.

M. Gostič.

Pozabljen amulet.

Rev. Bernard Ambrožič, O.F.M.

XIII.

IRENA je tiste dni živela življenje, ki je bilo na eni strani polno notranjega miru in zadovoljstva, na drugi pa nikakor ne brez skrbi in razburjenj. Viktorjev nenadni odhod ji je dal polno prostost, da neovirano nadaljuje in izvrši, kar si je zamislila zase in za otroke. Vendar se je vznemirjala, ko je mislila na Viktorja in njegov molk pred odhodom in pozneje. Ali ne bo povzročil kakih ne ljubih iznenadenj?

Druga stvar, ki ji je grenila dušno radost, je bila misel na Doro. Zakaj je nenadoma izostala in se od nikoder več ne prikaže? Ali se ji je kaj pripetilo, ali je bila v čem razžaljena?

Samo še nekaj dni je manjkalo do njenega prestopa, oziroma sprejema v naročje katoliške cerkve. Isti dan so imeli biti krščeni tudi vsi trije otroci. — Redno vsaki dan je hodila k duhovniku in tudi Viktorček je bil ž njo. Naučil se je nekaj pglavitnih verskih resnic in se zelo veselil krsta. Samo tega si je zelo želel, da bi bil do takrat ata zopet doma.

Vse to je razmišljala Irena, ko se je sukala okoli ognjišča in pripravljala skromen obed zase in za deco. Mary Link se ne oglasi, in vendar je že davno dogovorjeno, da bo ona za botro vsem štirim. Tudi duhovnik ni vedel ničesar o njej, saj mu niti naslova ni nikoli pustila.

Kar je zapel telefon.

Irena se je zdrznila.

Telefon je pel pri Viktorjevih zelo redko. Viktorja je malokdo klical na dom, vsak ga je zval v

pisarno. Irena je pa klical le Viktor, kadar se je sredi dela v pisarni spomnil nanj ali na deco. Vznemirjena je Irena tekla poslušat.

"Halo!"

"Halo! Mrs. Robins?"

"Da, tu Mrs. Robins!"

"Kako se imate, gospa? Ali se boste domislili, kdo vas kliče?"

"Da, takoj sem vas spoznala. Mary Link! Kje vendar tičite? Vedno mislim na vas. Zakaj vas ni več na obisk? Ali ste zboleli?"

"Ne, gospa Robins, nič hudega mi ni. Nedolgo tega se pa res nisem prav dobro počutila. Morala sem pustiti službo in se za nekaj dni oddahnuti. Sedaj sem pa že boljša in sem spet na iskanju službe."

Za hip jima je zmanjkalo besed. Irena se je čutila prevarjeno v prvem pričakovanju, ker Dora ni najprej vprašala, kako je ž njo in njenim učenjem. Dora je pa prežala na Irenine besede, iz katerih bi mogla sklepati, če Irena kaj ve o dogodku v dvorani in o njegovih vzrokih . . .

"Kje pa ste sedaj? Odkod me kličete?" je vprašala Irena.

"O, kar na javni telefonski postaji sem vas poklicala. Kako se imate?"

"Jaz? O, dobro. Toda zakaj ne pridete k nam? Tako težko vas čakam?"

Dora ni vedela pravega odgovora. Zato je hitro planila z vprašanjem:

"Kako pa napreduje vaša zadeva? Že veste, kaj mislim. Ali sta se z Mr. Robinsom sporazumela?"

“Hvala za vprašanje. Mr. Robins je službeno odpotoval v Kalifornijo in mi dal popolnoma prosto roko.”

Dobro, da Irena ni videla skozi telefon, kako je v tem hipu Doro spreletel čuden tresljaj. Pač bi bila ugibala, zakaj je ta novica Doro tako prevzela. Toda tudi Dora je ugibala sama o sebi, zakaj jo je tako dirnilo. Toda časa za razmišljanje in samogovor ni bilo.

“Čestitam, iskreno čestitam, predraga gospa! To je veselejše kot sem pričakovala. Ali se ne zdi tako tudi vam?”

“Da, na kaj hujšega sem bila pripravljena!”

“Tako je prihodnja. Šest dni še in doseženo bo, po čemer tako močno hrepenim. Toda, draga Mary, zelo me je že skrbelo, če bi vas ne videla več. Saj veste, da mi imate biti za botro in mojim otrokom tudi. Obljubili ste in trdno se zanašam na vas.”

Čudno pust občutek je Doro spreletel. Saj res! To je bila obljubila! Pa se ji tako malo ljubi, dano besedo izpolniti. Toda brž je odgovorila:

“Seveda, seveda, draga gospa! Hvala vam, da niste tega pozabila. V veliko čast in veselje mi bo. Prav kmalu vas pridem osebno pogledat, pa vas še pokličem poprej. Za enkrat vam še ponovno čestitam in verjemite mi, da se srčno z vami radujem.

Glava sv. Vačlava, okrašena s krono, ki so jo darovali ameriški Čehoslovaki.

“No, hvala Bogu! Zelo vam je olajšal stališče!”

“Da, Bog je dober z menoj. Zelo sem mu hvaležna.”

“In ko se vrne Mr. Robins, se bosta pač poročila v cerkvi?”

“Hm, ne vem. Tako daleč nisva segla z besedo. Vendar on ve vse in moje stališče mu je jasno. Vrnil se menda ne bo pred mojo nedeljo. Potem pa, kakor hoče. Bog mi bo pomagal, da bom močna dovolj.”

“In katera je vaša nedelja? Silno se z vami veselim.”

Molila bom za vas še nadalje in že naprej se veselim trenutka, ko vas bom zopet videla.”

“Iskrena hvala, Mary! Pridite čim prej. Mnogo se imava pogovoriti.”

“Bom, Irena moja! Pa z Bogom zaenkrat!”

“Z Bogom in še enkrat: hvala najlepša!”

Dora je odhitela od telefona in si najela avto-taks. Dala se je peljati daleč na rob ogromnega mesta, ker je hotela biti sama s svojimi mislimi. Čutila pa je, da potrebuje tudi zraka in gibanja.

Kaj naj stori? Ali bi ne bilo bolje, da pretrga vse zveze z Ireno? Čemu bi se še dalje ukvarjala s

to žensko, ko vendar nima ničesar več skupnega z njo? Dobro ji je služila kot orodje za srečanje z Viktorjem, drugega pač nima iskati pri njej. Doslужila je in ne potrebuje je več.

Viktor je toraj pobegnil. Ha, ha! Pobegnil je pred Doro in pred Ireno! Prav gotovo ga ne bo več v Chicagu. Instinktivno je Dora čutila njegove načrte. To spoznanje ji je bilo dovolj. Imela je zadovoljenje in nadalje bo Viktor varen pred njo. Dosegla je, kar je bila iskala. Njega bo itak še spremljala po vseh potih življenja zavest, da se Dori skriti ne more. Če ga je iztaknila v Chicagi, ga še tudi kje drugje lahko najde. Saj mu je dovolj jasno pokazala, kako zvita in prevejana je.

V teh in takih mislih je našla zadovoljstvo in preživela prijetno popoldne v parku ob velikem mičiganskem jezeru. Zdelo se je, da se ji je vrnil popolni dušni mir in ravnotežje.

Vrnila se je pozno zvečer in na potu proti hotelu se je je zopet pričel pollaščati nepokoj, ki je bolj in bolj grizel v njeno srce . . .

In sedaj — popolnoma sama na svetu, brez prijateljske duše, da, celo brez načrtov in namenov . . .

Dušila in dušila je v sebi nemir, pa ni bilo uspeha. Skoraj zoper svojo voljo se je vrnila v mislih k Ireni. Naravnost upiralo se ji je, da bi spremljala to žensko in njeno deco v cerkev in h krstnemu kamnu, toda v dnu duše ji je nekaj govorilo, da se je bolje ukvarjati s čemer koli, kakor živeti brez misli tja v prazen dan.

Tako se je zgodilo, da je le zopet poklicala Ireno. Kup novih laži je natresla skozi telefon v njena otroško nedolžna ušesa in se ob Irenini preprosti zaupnosti sama sebe sramovala.

In je šla Ireno obiskat. Bilo je v petek pred "njeno" nedeljo. Kakor v ekstazi je našla svojo bivšo učenko, v kratkem varovanko pred Bogom in Cerkvijo . . .

"Mary, Mary!" je kričal Viktorček, "kod si pa vendar hodila? Meni in mami je bilo dolgčas po tebi. Jutri pride ata, v nedeljo pa pojdemo h krstu. Ti nam boš botra, o, Mary, kako bo v nedeljo lepo!"

In ves srečen je poskočil po sobi in ploskal z rokami. Ireni se je samo smejalo in govorila ni skoraj nič.

Dora je vedela, da Viktor ne pride. Ni pa hotela dečku kaliti veselja, pa tudi lagati se mu ni upala. Tudi Ireni ni mnogo govorila, saj bi bila laž vsaka beseda. In ob teh dveh otroških dušah je prišlo Dori menda prvokrat v življenju globoko notranje razodetje, da je laž ostudna reč . . .

Domenili sta se, da se sestanejo v nedeljo v cerkvi, in Dora je odšla.

Mehko ji je postalo pri srcu. Zelo tuje ji je bilo sprva to čuvstvo, toda ker ni bilo drugega močnega nagona v njej, ga ni nič izpodrivalo in je ostalo na površju. Irena in Viktorček sta se zblíževala z nje-

nim srcem in kmalu se je zavedala, da bi jih ne mogla več pogrešati.

Proti dogovoru je bila v soboto zopet pri Ireni.

"Iskreno me veseli, Mary, da vas zopet vidim," jo je pozdravila Irena.

"Samo še enkrat pojdemo spat, jutri nas bo pa Bogec sprejel," je kričal Viktorček.

Dora bi se bila rada spustila v pogovor z obema in pregledala njuni duši vse bolj od blizu. Toda ponarejati se ni mogla več, približati se duševnemu razpoloženju obeh pa tudi ne. Zato še vedno ni prišlo do intimnega razgovora med Ireno in Doro. Le pri zunanem dogodku so jima ostale besede.

Toliko bolj je pa Dora razmišljala sama pri sebi.

V spominu se ji je poživilo vse, kar je pred tedni doživljala ob Ireni. Kako je to žensko opajala vzvišena verska misel, kako jo je delala močno! In čeprav je bila njena prva učiteljica ponarejena Dora, ki je z lažnjivo ginjenostjo govorila o Bogu, je vendar Irena segla verskim naukom do dna. Spomnila se je tudi, kako je včasih hotelo njeno lastno srce prekipeti, ko je iz knjig zajemala za Ireno. Takrat je zadušila v sebi vsak tak poizkus boljšega spoznanja, ker je bila prepričana, da ima vse večji poklic v življenju, kot zase in za druge izravnati pota Gospodova . . .

Danes se ji vse to kaže v drugačni luči. Za seboj ima dolge dneve nepopisne duševne praznote in puščobe srca — ali ni zgrešila prave življenjske poti, ali ni Irena izvolila stokrat boljši delež kot ona?

Imela je vero nekoč, pa ji je postala nezvesta. Bog ji je postal nepotreben, vsaj zdelo se ji je tako. Zato ga je odslovila. Veliko si je obetala od tega, če sledi nagnenjem užaljenega ponosa v sebi, pa kako se je varala v upih!

Kako je zamerila Viktorju nezvestobo v obljubah! Do smrti noče poznati odpuščanja. Še sodnji dan, če se srečata, mu hoče zalučati v obraz: Ali se še spominjaš? Kje je tvoj pozabljeni amulet?

In vendar je Dora sama še na dragocenejši amulet pozabila . . .

Globoko v duši ji je govoril skrivnostni glas in bil je poln perečih očitkov. Dora je poslušala in ni zatisnila dušnih ušes. Težko ji je udarjalo v dušo, pa nič več ni zakrknila srca.

Tako močno in odločno je postalo to razpoloženje, da se ga ni več otresla. Sklenila je, da mu posveti vso pozornost. Začelo jo je veseliti da ima vsak čas stopiti z Ireno in njeno deco pred duhovnika ob krstnem kamnu. Morda bo tisti dogodek pripomogel, da pobližje spozna sebe samo in se v drugačni luči zagleda.

Bila je podobna Mozesu na horebskem hribu, ki je gledal in gledal goreči grm. Z začudenim očesom je zrla Irenin krst v duhu pred seboj in si je zopet in zopet dejala: Pojdem tja in resno pogledam, kaj je vendar na stvari. (Konec prih.)

Katekizem: za sv. pismom - najdragocenejša knjiga

Rev. Janez Filipič:

1.

LAVNI in odlični francoski jurist M. Troplong, ki je bil predsednik senata in kassacijskega sodišča, je v svoji dolgi bolezni želel, da bi mu vsak dan kaj malega brali iz katekizma. Prijatelj, ki ga je obiskal, je to smatral za neumno in otročje.

Ob neki priliki pa mu je Troplong odgovoril: "Dragi prijatelj, ta knjiga, ki jo Vi zasmehujete, je vredna več, kot vsa bogata zaloga vaših knjižnic. Tu imate nauke najvišje modrosti, najlepše znanje o pravu in najsposobnejša sredstva, da pripeljete ljudi k čednostnemu življenju. — S to knjigo trpim vdano, verujem in upam."

2.

Drug znamenit učenjak, Jouffrois, trdi: "Poznam malo knjižico, iz katere se učijo otroci na pamet in katero duhovniki razlagajo po cerkvah. Imenuje se katekizem. V tej knjižici najdete odgovore na najtežja vprašanja, s katerimi se peča človeški duh; niti eno ni izvzeto. Tu najdete tudi odgovor na vprašanje vseh vprašanj: odkod je človeški rod, kam gre, čemu živi."

3.

Poslušajte, kaj govori o katekizmu neki sloveči učenjak, bivši profesor naravoslovja na univerzi. Kakor pripoveduje svetovno znani jezuit p. Abel, je le-ta 70 let star dejal, potem ko je, zopet veren, opravil dolgo spoved čez blizu 50 let svojega življenja: "Zdaj vidim, da je najbolj znanstvena knjiga, kar jih je: Mali katekizem, iz katerega sem se kot otrok učil krščanskega nauka."

4.

Slovenec Dr. Franc Walland pripoveduje v svojem življenjepisu sv. Frančiška Saleškega (Ljubljana 1923, str. 95-96) sledeče:

"Prva škofova skrb so bili otročiči. Takoj v prvem letu vladikovanja je vpeljal v stolni cerkvi nedeljski pouk krščanskega nauka za mladino. Otvoril je pobožno vajo z največjo slovesnostjo in povabil k njej tudi najbolj odlične gospode. Sam je razlagal sveti nauk in te ljube dolžnosti se ni nikdar dal oprostiti, a v slučaju nujne izjeme, se je dal le po najuglednejših gospodih nadomestiti. Da se ne bi kdo izgovarjal s pozabljivostjo, je vsako nedeljo ob določeni uri pošiljal kot ministranta oblečenega dečka, kateri je zvončkal po ulicah in vabil tovariše h katekizmu . . .

Katekizem se je moral razdeliti na tri kapele, potem na tri cerkve, in našel je tople mladino ljube. Moral je pač najti tudi nasprotnike. Visoki, naduti gospodje so se hudovali. "Kaj misli naš škof, da smo otroci? Naj ne krade zlatega časa važnejšemu in resnejšemu delu." Škof se je zadovoljil z odgovorom sv. evangelija: "Ako ne postanete kot otroci, ne pojdete v nebeško kraljestvo"; ko pa kritike le niso ponehale in so začele škoditi dobri stvari, jim je zagrozil, da jih ne sprejme več in jim sploh prepove dostop do svoje hiše, ako ne prenehajo. To je učinkovalo. Polagoma so se celo privadili "novosti katekizma" in pred sadovi, ki so jih katekizmi začeli prinašati, tudi niso mogli ostati vedno slepi.

Zares, čudoviti sadovi poučevanja v katekizmu! Dne 15. novembra 1603 je mogel sv. Frančišek poročati sv. očetu: "Pred 12 leti je kriva vera kraljevala v 64 farah; vse si je bila osvojila; katoličanom ni ostajala niti ped zemlje. Danes se razprostira ondi drevo sv. Cerkve v toliki moči, da za krivo vero ni več nobenega prostora. Nekdaj smo šteli komaj 100 katoličanov v vseh farah skupaj, danes ne bi našli več 100 protestantov. Povsod se opravljajo skrivnosti sv. vere, povsod se jih verniki vneto udeležujejo; vsaka fara ima svojega župnika. Ti okraji so se vrnili v sveto Cerkev tako odločno, da jih niti vojske zadnjih let, niti grožnje protestantov niso več mogle odtrgati."

5.

Pavel Claudel, francoski pesnik in poslanik v Washingtonu, našteva v nekem pismu knjige, ki so pripomogle, da se je spreobrnil. "Med apologetskimi knjigami, ki so mi pokazale pot, da sem našel izgubljeno vero, so predvsem vredne, da jih imenujem: Paskal, Dante, Newman, Bossuet, Katarina Emmerich, in pozneje Chesterton. Čudovita je pa zlasti knjiga, ki more nadomestiti celo knjižnico, namreč veliki katekizem . . . Najboljša med vsemi knjigami je pa molitvena (mašna) knjižica; in najboljši voditelj do spoznanja je duh molitve in tihega premišljevanja . . ."

6.

Eden najslavnejših sodobnih pisateljev je Italijan Janez Papini. Še pred malo leti je bil zagrizen sovražnik vere, Cerkve in Boga. Poročil pa se je z verno ženo pod pogojem, da bodo vsi otroci krščeni in katoliško vzgojeni. Kljub temu je Papini hodil tudi v zakonu dalje svojo brezversko pot . . .

Pri neki priliki pa, ko se je žena sama dalje časa ukvarjala s poukom svoje hčerke, ki se je jela pripravljati za prvo sv. obhajilo, reče z vso ljubezni-

vostjo svojemu brezvernemu možu: "Pa vendar, ljubi Janez, zakaj me pustiš, da se sama ukvarjam z otrokom, ko vidiš, da sem tako nespretna za pouk. Ali bi mi ne hotel malo pomagati? Sprva se je delal, kot da ne sliši. Polagoma se je pa le spravil, da tudi sam poučuje hčerko v katekizmu. In glej! Čim bolj je listal v mali knjižici, tem bolj mu je bila

všeč. Z zanimanjem je začel slediti katekizmovim vprašanjem in to je bilo povod, da se je njegov veliki duh uklonil veri Jezusovi. Danes imenuje sama sebe "sužnja Kristusovega" in je postavil vse svoje življenje, mišljenje in zmožnosti v službo božjo.

Znamenje časa.

Dr. Fr. Trdan.

DEN najbolj žalostnih pojavov našega časa je satansko sovraštvo proti Kristusu in njegovi ustanovi, krščanski cerkvi. Kakor takrat, ko je Kristus še osebno bival na zemlji, tako se tudi sodobno človeštvo čimdalje bolj opredeljuje v dva strogo ločena tabora: za in proti Kristusu. V predvojnem času so sejali to sovraštvo bolj teoretično, mlada srca so zastrupljali s propagando svobodne šole, umazano knjigo in liberalnim časopisjem, v povojnem času pa gredo ti protiverski nauki v klasje, zato prehaja sovraštvo v dejanski spopad.

Komaj se je poglelo krvavo preganjanje katoličanov v Mehiki, že je vzplamtel boljševiški progon ruske cerkve, ki prevzema polagoma take bojne oblike, kakršnih doslej zgodovina še ni videla. Boljševizem se je vrgel s peklensko zlobo posebno na nežno mladino, da tako že v kali zatre vsak pojem o Bogu in posmrtnosti. Za pretekli božič je dala vlada po vseh ruskih šolah uradno razglasiti, da "Kristusa — Odrešenika ni in ga ne bo nikdar več, ker ga sploh nikdar ni bilo."

Vzporedno s protiversko šolo bijejo sistematičen boj proti Bogu in cerkvi od države podpirana "društva brezbožnikov", katerih bojni klic je: "Ni nobenega Boga! Proč z Bogom! Proč z vero!"

V tem bogoledenem času se čuje kakor bajka iz polpreteklega časa klic poganskega bengalskega pesnika. Za božič, ko zlasti krščanski svet še posebno čuti bližino vsedobrega Boga, je naslovil in-

dijski pesnik "Odprto pismo" na moderno človeško družbo. V njej biča sodobno duševno razdvojenost in prosi Kristusa, da naj se vrne nazaj v Azijo in prepoji človeški rod s svojo vseobsegajočo ljubeznijo. Tako-le vzdihuje:

"Kristus, Ti Veliki, na ta blagoslovljeni dan Tvojega Rojstva klonimo glave pred Teboj mi, ki nismo kristjani. Mi Te ljubimo in Te molimo, mi nekristjani, kajti z Azijo Te vežejo krvne vezi.

Mi, slabotni ljudje mogočne dežele, smo pribiti na križ suženjstva. Mi, polni trpljenja in ran, dvigamo nemo pogled Vate, kadarkoli se obnavlja naše gorje: to povzroča tuji vladar, ki polaga na nas trnjevo krono, in naše lastno kastovstvo, ki je z žebli nabita postelja, na katero se vlegamo.

Svet se zgraža pred Evropo, ki hlepi po tujih deželah. Imperializem drži mamon v rokah in pleše in bogokletno vriska. Tri čarovnice — želja po vojski, želja po moči in želja po dobičku — rajajo v puštih mestih Evrope in obhajajo svoje orgije.

Tam v Evropi ni za Te nobenega prostora. Pojdi proč od tam, Gospod Kristus, in pridi sem k nam! Nastani se v Aziji, v deželi Bude, Kabira in Nama-ka. Če zremo Vate, naše bolesti polno srce lažje bije. Ah, Učitelj ljubezni, pridi k nam v naša srca in nas uči, da tudi mi služimo gobavim in najbolj zaničevanim — z vseobsegajočo ljubeznijo."

Tako celo pogan instinktivno čuti, da more rešiti sodobni pogrezajoči se svet samo Kristus in njegov vzvišen nauk.

NE POZABITE NAPISATI SVOJE MNENJE O SOCIJALISTIH!

V ZALOGI IMAMO ZRAVEN LETOŠNJEGA KOLEDARJA TUDI ŠE NEKAJ STARIH LETNIKOV.

NAROČAJTE KOLEDARJE, NAROČAJTE TUDI AVE MARIJO!

ŠE ENO REČ! PRIHODNJI MESEC BO V AMERIKI LJUDSKO ŠTETJE. DOLŽNOST VSAKEGA SLOVENCA IN VSAKE SLOVENKE JE, DA ODKRITO PRIZNA SVOJO NARODNOST. POKAŽITE S TEM SVOJO ZAVEDNOST IN MOŽATOST!

GLASOVI
od
Marije Pomagaj
P. Benigen.

Oblagodarjena lemontska okolica.

V bližini mesteca Lemont, ki šteje nekaj nad 2300 prebivavcev, so kar štirje redovni zavodi. Izbrali so ta lep in miren kraj, kjer so si vsi 4 redovi postavili svoje matrne hiše ali novicijate. Za ta namen je kraj zelo pripraven; smo na deželi v blaženem miru, vendar ne v preveliki daljavi od mesta Chicage, samo 25 milj. V tej krasni božji naravi bivati v pomladnih dneh je pravi raj. Zato si je tako zaželel nekdo, ki je že tu preživel zlati čas in je bil daleč od tega lepega kraja, da bi se zopet sem povrnil, z besedami: Nazaj, nazaj v lemontski raj!

Slovenski frančiškani

smo se tu prvi naselili in sicer l. 1924. Za nami so kmalu prišle č. slovenske šolske sestre sv. Frančiška; potem poljske redovnice sv. Frančiška in lani redovniki sv. Viatorja. Vzgoja mladine, predvsem redovnega naraščaja, je poglavitni namen teh štirih zavodov. Umljivo je, da smo vsi z malim začeli.

Bravci Ave Marije

veste še dobro, kak je bil začetek ameriških Brezij, še bolj pa številni obiskovavci naše božjepotne cerkve Marije Pomagaj. Dobili smo farmo z malo hišico in gospodarskim poslopjem. Najprej je bilo treba pripraviti mali samostan za redovnike in potem začasno sedanjo cerkev. Vse to je res v duhu in po naročilu svetega našega ustanovnika Frančiška, namreč malo in skromno.

Isto naročilo nam je dal pri naselitvi v Lemontu tudi naš gospod kardinal Mundelein, ko je rekel: "Začnite z malim, s časom in po potrebi boste napravili večji samostan in cerkev." Tako smo tudi storili.

Ker je to samo začetek in vsak dober začetek napreduje s časom, prizna vsakdo, da dolgo ne bomo mogli ostati v sedanjem

Bivši komisar, preč. P. Benigen in sedanji, preč. P. Bernard, v razgovoru.

malem samostanu. Vsako leto narašča naša redovna družina in nujno je treba misliti in pripravljati več prostora za prihodnost. Postaviti trden in zadosti velik samostan s cerkvijo, da bosta odgovarjala potrebam in razvitku ameriških Brezij kot središču Slovencev v Ameriki.

To je skupna zadeva vseh Slovencev v Ameriki. Za vas in va-

ših potomcev korist smo prišli semkaj, in kakor ste velikodušno delali za naš začetek, tako smo prepričani, da boste še bolj za napredek in dovršitev svojega narodnega središča v Ameriki, le tako bomo lahko in kmalu dosegli svoj skupen cilj.

Pred kratkim sta bila dva podjetna in večja ameriška trgovca pri nas in videla potrebo, da si postavimo čimpreje večji in potrebam odgovarjajoč samostan s semeniščem in cerkvijo. Vprašata, koliko je Slovencev v Ameriki? Odgovorim, približno 250,000. In pravita, če da vsak teh vsaj en dolar, pa imate svoto, s katero postavite to v doglednem času. Da, sem rekel, lahek načrt; toda je besedica "če", ki nam vzame ves pogum. Koliko bi jih pa bilo, ki bi to storili? Niti polovica.

Ta ameriški načrt, kakor je sicer na videz lahek in prikupljiv, bi se gotovo ne obnesel, ker vemo, da so tu premnogi naši rojaki gluhi za tak načrt in nimajo niti smisla za kaj takega. Drugi, in tudi teh ni malo, pa so vsled slabih gmotnih razmer nezmožni kaj storiti v ta namen, četudi bi sicer radi. Torej preostaja le peščica vernih in dobrih naših rojakov, na katere se po pravici moremo zanesti, ki so nam doselej pomagali velikodušno in vemo, da nam bodo tudi v prihodnje.

Po nasvetu onih dveh Amerikancev ne bomo pričeli z zidanjem. Hočemo imeti za to pravo podlago. O tem sta nam tudi ravnokar podala svoje mnenje dva

gospoda duhovna sobrata in prijatelja, ki pišeta: "Glede zidave! Gospodje počakajte, da boste imeli tretjino ali vsaj četrtno gotovine. Sicer bodo križi, križi . . ." Omenjata dva žalostna slučaja, kako so zabredli v zadnjem času tu v Ameriki izmed drugih narodnosti, ki so pričeli z zidanjem, predno so imeli potreben denar in so se zanašali na pomoč ljudi.

Zato imamo trden in neoma-jen sklep že dolgo namreč, da ne pričnemo z zidanjem toliko časa, dokler nimamo zadosti sredstev. Pa kaj? Zdaj imamo še dolgove in kakšne, te izplačati najprej, potem pa pripravljati in spravljati denar za nadaljne delo.

Kakor je na naših ramah res veliko in težko breme — dolg, tako pa je trdna in utemeljena nada v naših srcih, da se ga bomo čim preje iznebili in rešili, kar komaj čakamo. Ta nada je utemeljena v naslednjem dejstvu: Zdaj je naša farma preskrbljena s potrebnim in modernim poljskim orodjem in stroji. Vsako leto bo lažje in boljše njeno obdelovanje. V hlevu je že precej goveje živine itd., kar vse bo zmanjšalo stroške za prehrano že številni redovni družini.

Nadalje vemo dobro, če hočemo kmalu poplačati dolgove in si kaj prihraniti za prihodnje potrebe, moramo ne samo svoje rojake, temveč tudi Amerikance zainteresirati za naše načrte. To smo storili v zadnjem času z našim angleških listom

"St. Francis Messenger."

Posrečilo se nam je dobiti poštene in agilne Amerikance, ki širijo naš list s pravo ameriškansko podjetnostjo in vztrajnostjo po popolnoma zanesljivem in zato uspešnem načrtu. V par mesecih so nam že pridobili več tisoč naročnikov za St. Francis Messenger. In to je komaj začetek. Seveda samo naročnina ni

vse. Ko bo obilna cirkulacija lista, bo tudi več naših prijateljev in dobrotnikov, ker Amerikanci so silno darežljivi za naprave in podjetja, ki bodo tudi njim v korist. Treba jih je njim razlagati in pojasnjevati in za nje vnesti in to bo delal naš mesečnik St. Francis Messenger. Glasovi Ave Marije vam bodo že javljali o njegovem delu in napredku.

Naša ljuba Ave Maria se bo pa tudi v prihodnje na vso moč trudila med dobrim našim narodom za uresničenje skupnih naših želj in načrtov. Ako so naši verni rojaki — za katere vsak dan molimo skupno — tako izdatno pripomogli, da so se sploh mogle začeti ameriške Brezje in se je v teh malih letih moglo toliko urediti in nabaviti v našo korist, s koliko večjim zaupanjem pač pričakujemo zdaj vaše velikodušne pomoči in podpore, ko smo na tem, da postavimo na ameriških Brezjah, na tem krasnem slovenskem središču v Ameriki svoj narodni kolegij, v katerem se bodo vzgojevali vaši sinovi kot delavci v vinogradu Gospodovem!

Ker bo isti v skupno korist Slovincem, zato bodo tudi Slovenci kot prvi priskočili nam na pomoč in s svojo vnemo in gorečnostjo postavili Bogu in Mariji dostojno svetišče, sebi pa trajen spomenik. Na njem bodo imeli vaši potomci zgled vaše žive vere in požrtvovalnosti in s spoštovanjem se vas bodo spominjali in ponosno govorili, da ste bili vi, očetje in matere, verni kristjani in zavodni Slovenci v Ameriki.

Pri tem skupnem našem delu v dosego našega cilja bo gotovo tudi imelo ne majhen delež novo pokopališče sv. Frančiška na ameriških Brezjah. Ni nam bilo mogoče istega prirediti do sedaj kakor želimo; toda prvo naše delo bo, ko nastopi ljuba pomlad, pripraviti dostojen kraj počitka in miru onim, katere bo Bog, go-

spodar življenja in smrti, poklical v naši bližini v večnost in ki so si izvolili počitek pri Mariji na ameriških Brezjah do dneva vstajenja. Tu jih bodo lahko obiskovali njih sorodniki, prijatelji in znanci, tu za njih mir in pokoj molili, tu na ameriških Brezjah pri Mariji Pomagaj se bodo za nje opravljale daritve sv. maše. In ravno danes, 7. februarja, ko pišem te vrstice, smo imeli že

Tretji pogreb na ameriških Brezjah: Katarina Šetina roj. Žugelj v Semiču dne 25. novembra 1864, je umrla dne 4. febr. 1930 v South Chicagi. Poročena je bila z Jožefom Šetino in je preživela 34 let v Ameriki. Njen dobri mož je prišel povedat večeraj željo svoje pokojne žene, da želi biti pokopana na ameriških Brezjah. In tu pri svoji nebeški Materi Mariji Pomagaj, kamor je rada v svojem življenju hodila jo častit, naj v božjem miru počiva do dneva častitljivega vstajenja.

Tako, vidite, ljubljene bravci Ave Marije, da delamo slovenski frančiškani na ameriških Brezjah po reku: Pomagaj si sam in Bog ti bo pomagal. Sami smo najprej pričeli in kakor spoznate, na trdni podlagi, z delom za prihodnost. Vemo, da niso gmotne razmere najboljše v zadnjih letih tu v Ameriki; vendar trdno upamo, da se bodo iste izboljšale, saj za dežjem sonce sije. Ker bodo naši načrti, ko se uresničijo, donašali korist tudi Amerikancem, zato smo pritegnili tudi nje nam v pomoč. Že zdaj tako mnogi in tako zaupno ter z uspehom iščejo pomoči pri Mariji Pomagaj na ameriških Brezjah; zato bodo pa tudi pokazali Njej svojo hvaležnost s tem, da nas bodo podpirali pri sedanjem našem delu za prihodnost.

Naši rojaki pa, ki ste bili prvi nam v pomoč, ko smo postavili skromen začasen spomenik naši preljubljeni nebeški Pomočnici na ameriških Brezjah, vi boste

ostali tudi prvi za vaš trajen in veličasten spomenik, za narodni kolegij in dostojno vaše središče.

* * *

Na Svečnico so priredile z najboljšim uspehom koncert gojenke pod vodstvom redovnic iz St. Angela's Conservatory of Music, Morris, Ill. Dva lemontska časnika sta polna hvale in priznanja častitim redovnicam in njihovim vrlim učenkam, ki so pokazale tako izbornost, kaj se doseže v redovnih šolah, da se je vse divilo nad njihovim spretnim in dovršenim igranjem in petjem.

Čast jim!

* * *

Naš rojak, Mr. Al. Lubič, doma iz Vinice, se je učil slikarstva v Inomostu in v Mariboru. Nekaj let je v Ameriki, kjer je, kot v Pittsburghu in v Chicagi, preslikal več dvoran in je tudi na ameriških Brezjah lepo preslikal obednico in šolo in to brezplačno. Za njegovo trpežno in okusno delo se mu tu iskreno zahvaljujemo in ga kot rojaka toplo priporočamo za slikarska dela. Prevzame tudi slikanje cerkvenih oken. Njegov naslov je: 1845 W. 22nd St., Chicago, Ill.

* * *

Slovenski Radio Program z velikim veseljem poslušamo tudi na ameriških Brezjah vsak petek zvečer od 7. do 8. ure. Zasluga Amer. Slovencev je, da je sprožil to misel in jo tudi uresničil v Chicagi. Takoj so pristopili naši slovenski trgovci in naša društva v Chicagi kot podporniki tega podjetja. Za Clevelandom je Chicago, odkoder se sliši slovenska beseda in slovenska pesem vsak teden na radiu.

Prvi slovenski radio program se je izvajal izbornost 31. januarja. Kako veselo je zabilo srce vsakega zavednega Slovenca, ko je zaslišal prvič slovensko besedo na radiu v Chicagi, mile slovenske pesmi in govore.

Navdušeni pozdravni govor je imel generalni konzul Jugoslavije, Dr. Djuro Kolombatovič. Čestital je Slovincem, da so agilni na polju organiziranja in da prednjačijo pred drugimi jugosl. narodi.

Pater Bernard Ambrožič je v svojem pozdravnem govoru med drugim rekel: "Velik je ta trenutek za nas amer. Slovence v tem delu dežele, trenutek zadoščenja vsem, ki smo že dolgo želeli in pričakovali to velepomembno uro. Danes se mi Slovenci postavimo v vrsto drugih naprednih narodov, ki se po radiu predstavljajo ameriški javnosti." P. Bernard naznanja točke programa. Mr. Račič pa vodi vse točke pevskega programa. Po pravici je zapisal Amer. Slovenec dne 4. februarja:

Prva ura slovenskega radio programa — velik triumf.

Narod je poln navdušenja za slovenski radio. Vobče ves narod z navdušenjem odobruje delo slovenskega dnevnika A. S. Navdušenje, ko so začuli slovensko besedo in pesem na radio, je bilo tako veliko, da so premnogi od veselja jokali.

—o—

Odšla je v Lemont na griček Assisi.

Kdo? Mary Gostič, naša dobrofaranka sv. Cirila v New Yorku. Griček Assisi v Lemontu, koliko privlačne sile imaš, da si že drugo Marijino članico iztrgal iz newyorške Marijine družbe! Tako pa ne bo smelo iti naprej. Marijine družabnice ne bi rade vedno žalovale zaradi odhoda ali zaradi slovesa Marijinih članic. Ko bi videli, kako so se Marijine članice in sploh znanke težko ločile od svoje Mary Gostič. Zakaj pa tudi ne? Saj je bila Mary Gostič mnogo let dobra in vzgledna prednica Marijine družbe in kot taka je bila drugim

članicam zares kot skrbna mati.

Kot marljiva čebelica je članicam z zglodom pokazala, kako se dela za potrebni cerkveni bazar. Dasi že priletna, pa je Mary storila še tik pred odhodom mnogo potov za naš letošnji bazar. Kolektala je in donášala knjižice ter dobitke. A sedaj smo pa zgubili to našo Mary. Če jo tudi pogrešamo, ji pa tudi iz srca želimo srečo, ki jo je doletela, ker je prišla v redovno hišo. Tamkaj v samostanu bo Mary lažje in še več storila za svojo dušo. Nam, bivajočim v New Yorku, bo pa pomagala z molitvijo. Saj molitve potrebujemo v borbah in viharjih newyorškega mesta.

Tebi pa, draga Mary, naj Bog podeli na Marijino priprošnje in na prošnje sv. Frančiška še veliko časa stanovitno živeti v tihoti redovne hiše na vabljevem gričku Assisi. **Odb. Marijine družbe.**

Imenovano je bilo novo vodstvo slov. frančiškanskega komisarijata v Ameriki. V njem zavzema mesto komisarja preč. P. Bernard Ambrožič, njegovi svetovalci pa so patri: Benigen Snoj, Salezij Glavnik in Benedikt Hoge. Naj Gospod Bog spremlja novo komisarijatno vodstvo pri delu za dobrobit komisarijata!

* * *

Dvajsetletnico svojega prihoda v Ameriko je praznoval preč. P. Anzelm Murn, župnik pri sv. Štefanu v Chicagi. Hvaležnost do tistih, ki so bili pionirji našega komisarijata zahteva, da mu ob tej priliki izrečemo svoje iskrene čestitke.

* * *

Novodošlima patroma, Odilu in Hijacintu, kličemo prisrčni: Dobrodošli!

Iz našega ofisa.

ZAHVALE.

Obljubila sem, da se bom javno zahvalila Mariji Pomagaj v Lemontu, če bo ozdravela moja na smrt bolna hčerka. Ker sem bila uslišana, izpolnjujem s tem svojo obljubo ter prilagam v zahvalo mali dar. **A. M. Pogačar, Lorain, O.**

Prisrčno se zahvaljujem Mariji Pomagaj, Srcu Jezusovemu in sv. Tereziji, za uslišano prošnjo v hudi stiski.

F. F., Eveleth, Minn.

Darovi za cerkev Marije Pomagaj:

A. Penko 50c, A. Lampe \$1, Miss Moggio 50c, M. Drešar \$5, M. Puš \$1, M. Soddec \$1 (za devet dnev.), A. Kajfež \$1, C. Fisher \$1, J. Higgins \$1, F. Petrič 50c, M. D. \$5, Mary Kolarich \$2.

Za lučke pri Mariji Pomagaj in sv. Tereziji:

A. Xeller 50c, Josephine Meglen 15c, Math Kremesec \$2, J. Derganc \$1, M. Modic \$1, I. Glusac 50c, A. Fabec 20c, J. Ancel 50c, Frances Loušin \$1, Mary Gostič 20c, Barbara Globočnik \$1, M. Savršnik \$1, F. Peterka \$3, W. Lourny \$1, F. Novak \$1.

Darovi za list Ave Maria:

F. Levstik \$1.35, M. Janzel \$1, F. G. Gregorich \$3, Mary Swan \$1, T. Šarabon 50c, Anna Orač 50c, M. Škrjanc \$2, Anton Nemanich \$1, F. Jones \$1, M. Vintar \$10, Agnes Kos \$2, J. Turner \$1, F. Vičič \$1, Helen Gerčar \$1, J. Derganc 50c, J. Rijavec \$1, M. Bulich \$1, Agnes Keller \$1, Andrew Ekar 50c, John Hočevvar 25c, I. Dren 50c, Johan Pustovrh 25c.

Člani apostolata sv. Frančiška so postali:
W. Mican \$1, Neža Legat \$10, Frank Starman \$10, John Kral \$10, Mary Kral \$10, Mary Rangus \$10, M. Vebstar 50c, M. Jakše \$10, M. Zupan \$10, Martin

Straus st. 50c, Martin Straus ml. 50c, Mr. Blažič 50c, Mike Jurjevič \$5, Jernej Građišnik \$10, V. Ambruse \$1, E. Drešar \$2.50, Mary Wachtar \$10, Frank Železnikar Jr. \$10, Anton Klepac 50c, Franca Klepac 50c, Anton Gantar \$10.

Darovi za kolegij:

M. Dernovšek \$1.

Za pokritje stroškov kat. shoda:

Miss Katinka Pavlich \$5, Anton Nemanich \$2.

Za sv. maše so poslali:

A. Svetich \$1, M. Božič \$1, M. Dovjak \$1, J. Vidmar \$2, J. Kostelic \$1, Mrs. Motz \$1, Pavel Dolinšek \$2, Mr. Jurjevič

NOVE NAROČNIKE SO NAM PONOVRNO POSLALI:

Mrs. U. Bogolin 1, Mrs. Josephine Meglen 2, Frank Ulčar 7, Mary Medic 1, Frank Osredkar 1, Lucija Gregorčič 5, Nežika Dragovan 2, Ivan Makoutz 1, Steve Horvath 1, Karol Kosmerl 1, Katarina Cesar 1, Marko Bluth 1, Jerca Tusar 2.

\$1, Leo Dolinšek \$1, E. Smintič \$1, M. Jan \$1, J. Zabukovec \$2, M. Stefančič \$2, M. Božičević \$1, J. P. \$1, J. Belich \$5, Marko Bluth \$2, Anna Breznick \$1.50, J. Pavlovkovich \$1, Anna Breznick \$10, F. Dolinar \$2, J. Glivar \$1.50, Mrs. A. Solins \$1, F. Habjan \$3, Joe Dijak \$3, J. Kapš \$3, F. Koščak \$1, J. Skala \$2, F. Tomsic \$1, Mrs. Agnich \$2, F. Fink \$1, A. Intihar \$2, U. Pirce \$2, Mary Zaletel \$3, Anna Plemel \$1, L. Laurich \$1, M. Kapš \$5.50, J. Prevolshek \$1, F. Mandel \$2, J. Muhich \$1, M. Fugina \$1, Joseph Kuhel \$5, Margareta Soddec \$2, F. Vraničar

\$1.50, M. Intihar \$5, Agnes Nemanich \$1.50, A. Kocman \$5, P. Kobylinska \$10, M. Mulc \$4, Frank Černe \$1, M. Možina \$2, sestre od sv. Alfonza \$1, Mrs. McCa-rola \$2, Mrs. Hočevvar \$2, Frances Starman \$2, K. Zagar \$2, M. Zimerman \$1, M. Ulasich \$3, Helen Zore \$1, S. Kerch \$2, J. Groznick \$5, J. Cajnar \$1, J. Kaste-lic \$2, A. Domitrovich \$1, Neimen., Chi-cago \$2.50.

Mary Pavlešič \$3, Agnes Gantar \$1, F. Goryup \$7, F. Fintz \$1, Mrs. Collins \$1, A. Skulj \$2, M. Janzel \$1, R. Hatten \$1, M. Drešar \$2.50, Frank Gabriel \$1, F. Fungger \$1, F. G. Gregorich \$3, J. Smrekar \$2, Geo Flajnik \$2, M. Kolman \$1, M. Božič \$1, F. Peterka \$2, T. Šarabon \$2, Anton Nemanich \$2, Joseph Lesjak \$2, J. Brajkovich \$2, B. Notar \$1, A. Kompare \$1, Mary Kerč \$2, po Rev. Pa-shal Esser \$20, D. Spelman \$2, Barbara Globočnik \$1, M. Bojle \$1, L. Grošelj \$2, J. Canjner \$3, W. Zimmerman \$1, Uršula Bogolin \$1.50, A. Callins \$1, T. Banič \$1, M. Krulc \$1, A. Tomšič \$2, Katie Spreit-zer \$1, K. Peterka \$6, M. Vlepec \$4, An-na Struna \$1, M. Župan \$1, F. Keber \$1, L. Laurich \$1, M. Soddec \$1.50, George Pavlakovich \$2, J. Pavlovkovich \$1, F. Dolenc \$1, Mrs. Machek \$4, B. Gerzin \$1, T. O. Koren \$1.50, C. Fisher \$4, M. Grum \$1, M. Dragovan \$1, M. Anzele \$1, H. Ausserer \$5, M. Waupotich \$3, P. Slogar \$1, Miss Uršula Zakrajšek \$6, M. Hegler \$1, Mrs. John Kral \$9, Joseph Muhich \$1, Anna Pink \$1, Mike Falle \$1, Lucija Ku-re \$3, K. Biček \$1, A. Mlakar \$1, Uršula Bogolin \$5, A. Štepančič \$2, A. Jeller \$1, G. Krivec \$2, L. Trhlen \$1, J. Lamuth \$1, A. Podobnik \$1, F. Stojan \$1, A. U-rich \$1, Miss J. Boyle \$5, Mary Peke \$1.

Naš potovalni zastopnik Mr. Frank Ulčar bo ta mesec obiskal rojake v drža-vi Michigan in Wisconsin. Vsem ga prav toplo priporočamo.

Tem in vsem našim dobrotnikom naj Gospod Bog povrne z nebeškimi darovi!

Plošče P. Odila.

Niko Kuret.

Iz jesensko meglene širjave brežiškega polja je prihajal mrak v prijetno domačnost celice frančiškanskega samostana, kjer sem sedel na divanu in poslušal gramofon pred sabo. V mrak je tonila postava p. Odila, ki je sedel za mizo. Svetel mu je bil samo obraz, ki je na njem počival njegov spokojno široki nasmeh.

Poslušala sva njegove plošče.

In je bil tisti popoldan zame doživetje.

*

Ime p. Odila Hajnška pri nas ni znano. V velikem delu našega naroda je znan med najširšimi ljudskimi plastmi kot iz-boren ljudski cerkven govornik, ki bi mu na Slovenskem bržčas

težko katerega postavil ob stran. Saj mi te ugotovite v svoji frančiškanski skromnosti ne bo zameril?

Idealen je bil njegov sklep, da se je pred tremi leti bil podal med naše rojake v Ameriko. V splošnem je zanje med nami do-sti malo zanimanja.

In vendar so razmere med našimi ljudmi sredi rastočega po-ganstva modernih ameriških prilik tako silno žalostne. Tako ža-lostne, da je treba dostikrat — pravega misijonarjenja. . .

Tega se je bil lotil naš ameriški misijonar p. Odilo.

*

Dvojna je beda našega naroda v tujini na splošno: verska in narodna. Najbolj žalostna je prva, v tesni zvezi z njo je druga.

Moderni misijonar mora dobro poznati te razmere. Iskal bo sredstev, da svoj namen v takem okolju laže doseže.

Če je misijonarju med daljnimi pogani dobrodošel pomočnik aeroplan, je treba računati z moderno civilizacijo tem bolj v misijonstvu med poganskimi kristjani, izbrati vse njene pridobitve — v dober namen. . .

Zakaj — niso stvari slabe in ni prokletstvo v civilizaciji kot vnanjem izrazu človeškega napredka. Zlo je marveč v ljudeh, ki umejo vse moderne pridobitve od tiska preko filma — do gramofona izbrati najprej — v zle namene. . .

P. Odilo je bil prvi, ki je spoznal vrednote, katere tiče v — gramofoniji. Prazno so namreč bila prerokovanja, da bo ob razvijanju radia gramofon polagoma izginil. Zgodilo se je baš nasprotno. Gramofonija napreduje danes z neverjetno naglico in si je osvojila celo — znaten del radijskih programov. . .

Ameriške razmere pa so v tem oziru še dokaj drugačne nego naše. Gramofon je tam vse bolj razširjen nego pri nas.

To je dalo p. Odilu pobudo, da si je pri svojem misijonskem delu izbral za pomočnika gramofon.

Ni to storil le kot prvi Slovenec — storil je to kot prvi misijonar v Ameriki sploh. Njegove ideje se oprijemajo sedaj Hrvati, Slovaki, Nemci, Italijani. . .

P. Odilo je priredil sedem dvojnih plošč, katerih naslovi in snov že povedo, kako globoko in lepo si je zamislil naš misijonar svoje delo.

Seveda nobenkrat ne smemo pozabiti, da so plošče nastale in da so namenjene za ameriške razmere, ki se od naših ne razlikujejo le po splošnem npravnem stanju mnogih naših rojakov, marveč tudi po šegah (Santa Claus!).

Črpal je p. Odilo iz večno neizčrpanih in najsilnejših doživetij slovenskega vernega človeka o božiču, velikih noči, ob majniških šmarnicah, romanju — kot je bilo pri nas še do nedavna —, ob poroki in smrti ter končno ob novi maši. . . Iz vsake plošče je znal ustvariti močno, včasih naravnost umetniško celoto. Vsaka izmed teh plošč je biser.

Največje delo za naše izseljence bomo storili s tem, če bomo spravili mednje te plošče. Naša društva naj bi jih spravila v roke našim ljudem po Franciji, Belgiji, Holandski, Westfalski in drugod! A tudi vsaka naša družina doma, ki ima gramofon, naj bi čuvala te plošče kot dragoceno last, ki jo kaže uporabiti le ob posebnih prilikah v letu, da se dvigne in poglobi razpoloženje. . .

Združil je p. Odilo na teh ploščah slovensko religiozno pesem in do srca segajočo slovensko duhovniško besedo, ki se odlikuje po sveži neposrednosti in življenjskosti, po globoki iskrenosti in ganljivi odločnosti.

Za pevce je izbral najboljše člane slovenskega cerkvenega zbora "Adria" pri sv. Štefanu v Chicagi. Ta zbor vodi že dokaj let prof. Ivan Račić, s katerim sta skupno odbrala in priredila posamezne pevske točke. Kot izvrsten pevec sodeluje pri petju p. Odilo sam in govori tudi vse jedrnathe nagovore, kakršnega vsebuje skoraj vsaka plošča.

1. "Pri božičnem drevescu". (Coming of Santa Claus) je vzeta iz ameriških šeg, po katerih pride Miklavž šele na sveti ve-

čer obdarovat pridno deco. V zahvalo mu deca zapoje prelepo Belarjevo "Glej, zvezdice božje. . ." ob klavirju in violini. — Šopek božičnih pesmi" podaja v mešanem zboru "Čujte, čujte. . ." (Mav), "Zveličar nam je rojen zdaj. . ." itd.

2. "Slovenska polnočnica", I. in II. del. — Po zvonjenju, slavnostnem preludiju na orglah in uvodni božični pesmi zapoje mašnik: "Gloria in excelsis Deo!" na kar se oglasi spet zbor: "Angelsko petje. . ." Pristrčni nagovor obuja spomin na božič v starem kraju v letih mladosti, ko je bila vera vsakogar še otroško globoka. . . — Druga stran se prične z mogočnim: "Credo in unum Deum!". Pesmi sledi slavnostno peta "praefatio", ki jo zaključuje zbor: "Sveta nebesa široko se odpro. . ."

3. "Vstajenje" — pristna slovenska velika noč: zvonjenje, slavnosten "Aleluja!" široko zapeta ljudska: "Zveličar je iz groba vstal!" nato spet zvonjenje, orgle, pesem: "Zveličar naš je vstal iz groba!", za konec pa radostni: "Te Deum!" — "Velika noč" predstavlja slavnostno nedeljsko opravilo s petjem in središčem: govorom o svetosti nedelje. . .

4. "Šmarnice" se začno z večnolepo: "Spet kliče nas venčani maj!" Govor opozarja na večni majnik, ki je naš cilj, konec pa izzvani v pesmi "Lepa si, Marija" . . . — "Slovesne litanije Matere božje" poje mašnik in zbor z vpletanjem znanih ljudskih odpevov "O Marija, Ti Devica . . .", "O Mati najbolj sveta . . ." in druge.

5. "Romanje k Materi božji", I. in II. del. — Prvi del predstavlja prihod, drugi pa slovo romarjev, vsakokrat z nagovorom in romarskimi pesmimi, ki morda vse niti še zapisane niso (O, Marija, naša Mati, mi smo k Tebi prišli — Romar prihitel sem k Tebi, o Mati — Marija, nebeška kraljica, celega sveta Gospa).

6. "Poroka", — zanimiv in za ameriške razmere velevažen prizor: orgle, pesem deklet, obred z odgovorom ženina in neveste, nagovor (" . . . Le cerkev je tisti kraj, kjer se sklepajo zakoni. . ."), in spet pesem. — "Nova maša" hoče pokazati ves čar prve daritve s pozdravno "Novomašnik bod' pozdravljen!", radostnim "Gloria in excelsis Deo!", z nagovorom in zaključno pesmijo.

7. "Našim najdražjim v spomin", I. in II. del. — Oba dela obsegata naše žalostinke in nagrobnice, nagovor o posmrtnosti, poln tolažbe in upanja.

Ko sem pred dvema mesecema in pol prvokrat čul vse te plošče, me je marsikatera ganila do dna.

Človeku, ki je občutil bridkost tujine, bo tem bolj razumljiva neizmerna vrednost teh plošč, ki s sugestivno silo petja, orgel, domače besede vzbude daleč od domovine pretresujočo sliko in doživetje domače cerkve in praznikov, smotrno usmerjenega življenja, nekdanje domačnosti in toplote domačega kraja. . .

Če torej še izvzamemo neprecenljivo misijonarsko-versko vrednost teh plošč, moramo ugotoviti njih neizmerno kulturno važnost in narodnostni namen.

Žalostno je, da o svojih bratih v tujini, posebno pa še v Ameriki na splošno tako malokdaj kaj beremo. Sramota pa bi bila, ko bi šlo tako veliko delo, kot ga je započel p. Odilo s svojimi ploščami, neopaženo mimo domovine! Tako delo, ki stoji edinstveno na širokem polju prizadevanja za izseljence vseh narodov, ni v čast le našemu misijonarju, v čast je vsemu slovenskemu narodu!

Ponatis iz "Slovenca".

Naši mladini.

A MONTHLY LETTER FROM YOUR FRIEND.

Dear Friends:—

In this letter I would like to talk to you for a few moments on the fourth commandment, which reads as follows: Honor thy father and thy mother.

Of what continual sacrifices is parental love capable! What is it which turns the hair of the father of a family prematurely gray? What imprints wrinkles on his brow? What causes the once vigorous and stalwart frame to be bent and broken before its time? It is the care and anxiety for the temporal happiness and well-being of his beloved children.

Then ask your mother what cruel anguish she endured for your sake, how many hours she watched beside your cradle, how much anxiety she has felt on your account? Truly, "Newer every morning is the love, a tender mother's heart can prove!"

Let your whole external demeanor give evidence of your respect for your father and mother. Even if clouds obscure the sun, I mean, if your parents lessen the brightness of their dignity, search for, and behold the sun through the clouds; namely, in spite of your parents' failings, remember their position of authority. God did not say in the fourth commandment: "Honor a good father, a good mother," but simply: "Honor thy father and thy mother."

Show your filial love, especially by supporting your parents with the most tender devotedness and the utmost generosity in sickness and old age.

Give proof of your filial affection also by praying daily and fervently for your parents.

Truly, the prayers of good children for their parents are certain to pierce the clouds and gain a hearing, exercising, as it does, a holy compulsion in regard to God.

Once more I admonish you, obey your parents. Remember, how Jesus Himself was subject to Mary

and Joseph until He was thirty years of age. He obeyed them!

And if, perchance, your parents sleep in "God's Acre," the best way to remember and to honor them will be to lead an upright and honorable life. If ever in a distant land amid suffering and affliction and a hard struggle for existence, you miss the kind parents who have been long sleeping in the grave, remember that even then you are not an orphan. Has not Christ Himself taught us to pray: Our Father, Who art in heaven?

BRAT IN SESTRA.

(L. M. B.)

Zlati prameni prvega jutranjega solca so padali skozi barvasta okna male cerkvice na gričku pri sv. Antonu. Skozi okna so prehajali na skromen, a s cveticami prav lepo okrašen oltar, kjer se pravkar vrši presveta Daritev. Sv. mašo opravlja že nekoliko postaren gospod — župnik pri cerkvi sv. Antona. Pobožno sklepa roki proti nebu, ko daruje Bogu — najčistejšo Daritev — samega Sina Njegovega. Ustnice mu neprestano šepetajo tiho molitev in na obrazu se mu odraža globoka, skrita radost. Pravkar je povzdigovanje. Župnik častljivo povzdigne presv. hostijo; ministrantek pa nalahno pozvanja z malim zvončkom. Veselje žari malemu dečku z lic, ko zvončka in v tihi radosti se topi vsa njegova otroška duša, ko poljublja mašni plašč po končanem povzdigovanju.

To je Svetlinov Ivanček. Zares veselje je bilo gledati tega fantka, kako lepo je ministriral, kako pobožno se je obnašal pred oltarjem, s kakšno spoštljivostjo je izgovarjal latinske besede. Tudi drugače je bil jako priden, tako da so ga imeli vsi radi. Zlasti rad pa ga je imel župnik, ker mu je v šoli tako gladko odgovarjal. Ivanček je vedel, da ga ima župnik rad in mu je to ljubezen vračal. Z vso svojo mlado, otroško dušo se je oklenil starega duhovnika in ni minilo skoro dneva, da ne bi bil vsaj enkrat prišel v župnišče. Prav letos ga je župnik pripravljal, da bi jeseni šel v mesto — v gimnazijo. V daljavi mu je blestel cilj — postal bom duhovnik.

"Domine non sum dignus — Gospod nisem vreden." je napol glasno govoril duhovnik in Ivanček je prizvanjal. Takoj nato pa je pozvonil za sv. obhajilo za ljudi. Med prvimi, ki so pristopili k mizi Gospodovi, je bila Ivančkova sestra — Marica, nekoliko mlajša od brata. Tudi ona je bila dober otrok, v cerkvi, v šoli in doma, povsod se je prav vzgledno obnašala. Tudi v pobožnosti ni zaostajala za bratcem. Od prvega sv. obhajila ni skoro noben dan zamudila iti k sv. obhajilu. Svojega bratca je iskreno ljubila in nikdar ni prišlo do kakšnih opepirov med njima, kakor se to dogaja pri drugih otrocih. Srečna je bila Marica v svoji otroški preprostosti, a eno gorečo željo je gojila v srcu: en-

krat, samo enkrat bi rada ministrirala in sicer tako oblečena, kakor sedajle njen bratec v lepo rdečo haljo, belo srajco in z rdečim ovratnikom krog vratu. To se ji je zdelo višek sreče. Saj besede, ki jih mora znati ministrant, je že itak davno znala na pamet. Tudi ministrirala je že — bratcu, saj je imel Ivanček doma lep oltar in opravo za mašnika, a za ministranta je ni imel. Zato bi tako rada enkrat imela oblečeno ministrantovsko obleko: Večkrat je bila žalostna, zakaj ni deček, da bi potem tudi ona lahko stregla pri sv. maši. Tudi danes je mislila na to. Že si je očitala med sv. mašo, da je premalo zbrana, a vedno in vedno so ji misli uhajale na obleko.

"Ite, missa est" je molil duhovnik in maloštevilni verniki v cerkvi — saj je bil danes delavnik — so poklekli, da prejmejo zadnji blagoslov.

Po končani sv. maši je Ivanček v zakristiji pokazal gospodu župniku svojo srajco in haljo, ker sta bili nekoliko raztrgani.

"Ali lahko vzamem tole domov, da mi bo mamica zašila?"

"Prav, prav, Ivanček", je smešljaje odvrnil gospod župnik. "Ie nesi domov, da ti dobra mamica zašije, ker ne bi bilo lepo, če bi imel ministrant raztrgano obleko."

Tako sta se dobila Ivanček in Marica pred cerkvijo. "Kaj pa neseš, bratec?" je vzkliknila Marica.

"A, malo se mi je obleka raztrgala, pa jo nesem domov, da mi jo bo mama zašila."

Vesela misel je vstala Marici v duši in takoj, kakor hitro sta prišla domov, je stopila k bratu in mu razodela svojo željo, da bi mu enkrat prav po ministrantovsko oblečena ministrirala. Ivanček se je sprva upiral, ker je mislil, da bi ne bilo prav, če bi deklica oblekla tako obleko, a naposled, ko se je sestra že jokala, se je le udal. "Saj naju ne bo nihče videl; ljubi Bog pa gotovo ne bo hud," je naposled odločil.

Veselo sta šla v zgornjo sobo, kjer je imel Ivanček postavljen oltar. Marica se je oblekla v ministranta. Lica so ji žarela od radosti in od samega veselja bi skoro prevrnila vrčke, kjer sta imela — vodo, tako da jo je Ivanček pokaral.

In že je Ivanček začel: "In nomine Patris. . . Introibo ad altare Dei."

"Ad Deum, qui laetificat inveniutem meam," mu je z nežnim glasom odgovarjala sestra. Neskončno srečna je danes. Že se je bližala Ivančkova maša povzdigovanju. Tedaj pa se je Ivančkovi mamiči čudno zdelo, kje sta tako dolgo otroka. Gre gledat v sobico, kjer sta se navadno mudila. In res! A, glei — čudno — ne Ivanček, ne Marica, nobeden ne zapazi, da je kdo vstopil. Najprvo ju je mama hotela okregati, a ko je videla, kako pobožno sta zamišljena, je bila ginjena in ju ni hotela motiti.

"Pax Domini sit semper vobiscum!" je molil Ivanček.

"Et cum spiritu Tuo," mu je odgovarjala Marica. Nemoteno se je seveda po otroško vršila Ivančkova maša dalje. Mama je na tihem odšla iz sobe. V očeh je imela solze, solze veselja. Radovala se je, da ima tako dobra, pobožna otroka.

Marici je bil tisti dan veselo potekel. Izpolnila se ji je njena goreča želja, da je bila pravi ministrant. Popolnoma zadovoljila se je s tem, da je ministrirala le svojemu bratcu, saj je bila skromna deklica. (Dalje prih.)

LEGENDS OF ST. FRANCIS AND OTHERS

By Ksaver Meško

Translation from the Slovenian

By Albina J. Wahčic

(Continued.)

IN sunny Umbria, about half-way between Loretto and Rome, lies the mountain Subasio, 1101 meters in height. At the foot of this mountain, upon a hill 250 meters high, the small town of Assisi is situated, street upon street, so that from windows of every house there is a view across the

Umbrian plain lying some 200 meters above sea level. At the present day this town is very nearly the same as it was seven hundred years ago, at the birth of St. Francis.

In this townlet in the year 1182—neither the day nor the exact year is known, we can only gauge an approximate date, as for Christ the Lord—a son, John, was born to Peter Bernardo, a rich merchant, and his wife Pica, a French lady of noble birth.

During the time of his birth, the father was in France on business. Upon returning, he named his son Francesco—"little Frenchman"—either because his commercial transactions terminated happily, or through love of the mother, the French language and customs, which "little Frenchman" also learned to love very much.

In his youthful years Francis helped his father in business, in the exact manner in which our Lord at one time helped His foster-father Joseph in carpentry at Nazareth. He was of a happy nature, good-hearted towards the poor, lofty-minded and knightly in conduct. He dressed in taste according to the styles of the wealthy, distinguished knights of the time. He liked to go to entertainments with his friends, in the evenings and on warm nights he walked the city's streets in their company singing happy, rollicking songs. His princely character and the nobility of his heart preserved him from falling into grave errors and base depravity.

However, this world has enough merchants, enough and more than enough happy-go-lucky, thoughtless souls, so God chose Francis for Himself. And the hand of God led him gradually but with divine persistence and finality from the commonplace to the zenith, to the high calling marked out for him.

When Francis was twenty years old, he took part in the battle in which his native city engaged against the neighbouring one, Perugia. He was captured and remained one whole year in captivity. But by no means were his days darkened by sorrow and despair. Rather, with the never failing cheerfulness and gayety of his beautiful young soul, he warmed, solaced and uplifted yet the other captives: even now he was already an apostle and messenger of love. To a certain knight, who all the prisoners despised and hated because of his conceit and lack of character, Francis became a friend and little by little won for him the friendship of all his former enemies. There was one statement which he repeated over and over again to his companions: that this imprisonment was nothing very terrible to him, that despite his present, apparent misfortune he would yet fill the world with his glory, he would be the conqueror of all the world.

What, indeed, were the dreams of this young soul then? Where did his thoughts wander in the

silence of the night? Were there times when under an assumed exterior gayety, he nevertheless turned thoughtful eyes in introspection and into life's profundities? Did he try to break down the walls and barriers which stood in the way of his spirit? Did he look what secrets, what mysteries lay concealed there?

Perhaps his heart was not yet so much absorbed in earnest meditation in the time of his captivity as it was, of a surety, during and after the time of his sickness which seized him shortly after his return to his native city. The Lord, Who during his captivity knocked gently on the door of his heart, now knocked more firmly. And Francis did not close his heart.

In the face of death and in the light of the yawning eternity before him, Francis saw his past life in retrospect as void and valueless to the utmost.—Nevertheless he struggled for yet two long years before he won the victory: that complete renunciation of the world, which makes for happiness and a sweet union with God.

To all appearances: easier would have been the conquest had he fallen into depravity and had, through inordinate enjoyment eaten and drunk of vice to a point of nausea. But he had not strayed so far. And because his was so wondrously poetic a heart, his mind visioned all things in a brighter hue than they truly possessed. His up to that time careless, youthful pleasures, also held for him a greater charm and beauty.

Yet, when his soul awakened from its youthful alluring dreams, he resolved firmly to himself: "Everything or nothing!" But he also added: "God is worthy of—all!"

And so, above all, the old person in him had to be destroyed, every attachment which bound him to the world had to be removed.

To his aristocratic and artistic nature every plebeian association, every contact with ugliness and deformity was particularly repulsive to him. This fault he was determined to uproot from its very source! For this reason he became a friend and brother to lepers, for whom he formerly had an special loathing: he washed their ulcerated sores, he clothed and unclothed them, he embraced them, he ate with them from one and the same dish—all this he did in order to break down, not only the wall which barred his path to God, but also to dissolve every shadow that could possibly separate him from the least and most wretched who are creatures of God, just as much as he, every one his brother, every last one worthy and in need of his love.

In this manner, the restless soul of Francis sought for that great, mysterious blessing, with which one day the unknown stranger greeted the inhabitants

on the streets of Assisi: "Pax et bonum—peace and good-will!" But good-will and happiness is only for him who is at peace with himself, with the world and with God.

With steady hand Francis crumbled the clay vessel of his past life, of his thoughts and of his actions, and gave his soul into a golden vessel of purest love of God and of all His creatures.

(To be continued.)

PISMA.

7 A. R. 1, Mt. Assisi
Lemont, Illinois.
Feb. 13, 1930.

Častiti gospod urednik:

To je moje prvo pismo ki ga pišem v Ave Maria. Frausova Mary sem. V šoli mi gre precej slabo a za igre sem pa "all right". V zadnji igri sem bila Stanka v misijonski hiši. Ko je bila tista Afindra rešena sem od veselja skakala. In ko so rekli da vržejo vražarico na ogenj, bi jo jaz prva brcnila, akoravno sem najmanjša.

Nič več nimam za pisat. Z Bogom.

Mary Fraus.

7 A. R. 1, Mt. Assisi
Lemont, Illinois.
February 14, 1930.

Prečastiti gospod urednik:—

Videla sem svoje pismo v Ave Mariji in sem bila vesela, da ni šlo v koš. Moja mama mi je pisala, da naj še večkrat pišem.

Tu na gričku Assisi smo zmiraj "busy". Treba se je mnogo učiti. Dne 19. januarja smo imeli igro "Afindra". Jaz sem bila v igri sužnja Harmada.

Nimam več za pisat. Vas pozdravlja,

Mary Šircel.

7 A. R. 1, Mt. Assisi
Lemont, Illinois.
Feb. 15, 1930.

Dragi striček:—

Minuli so božični prazniki in vse je zopet po navadi na našem gričku. Lepo smo jih obhajali in upam, da Vi tudi.

19. jan. pa smo imeli igro za našo godovnjakinjo. Igra se je imenovala "Afindra, zamorska deklica". Igra je precej žalostna. Jaz sem bila tista vražarica, ki je hotela Afindro umoriti. To je bila ena prav hudobna babura, a jaz nisem tako "žleht". Prosim, molite za me, da bom stanovitna. Tudi jaz bom molila za Vas pri sv. maši.

Vas pozdravlja

Bethlehemska Minka.

7 A. R. 1, Mt. Assisi
Lemont, Illinois.
February 14, 1930.

Dragi striček:—

Ta pot Vam dam vedeti, kako smo igrali našo igro, ki je bila za god tiste, ki praznuje svoj god 20. januarja. Hoteli smo jo iznenaditi, zatoraj smo se učile skrivaj — a godovnjakinja se je zmiraj okrog muzala — tako da smo se zmiraj bale, da nas dobi. Igra se imenuje "Afindra, zamorska deklica", ali pa "Afindra, the Pagan Girl." Jaz sem bila tista uboga poganska deklica, ki je bila prodana in ki so jo hotele vražarice umoriti. Igra je zelo žalostne vsebine. Moja sestra Julia se je jokala; tudi drugi navzoči so se solzili.

No sedaj je zadosti od te igre. Povedati Vam moram še nekaj drugega. Tu na gričku se učimo in pripravljamo za redovni stan, da bomo "good sisters".

Prosim da bi molili za me in jaz bom za Vas. Pozdravljam vse naše malčke, ki se oglašajo v Ave Mariji in vse naročnike tega lepega lista.

Kristina iz Jolieta.

7 A. R. 1, Mt. Assisi
Lemont, Illinois.
February 14, 1930.

Dragi striček:—

Povedala Vam bom, kako dobro se imamo. V mesecu decembru smo imele igro. To smo bile "fajn nigrice". Namazat nas ni bilo težko, a potem, ko smo se umivale, je bilo hudo; a šlo je.

Imamo se mnogo za učiti; o prostem času pa gremo na hrib, kjer se malo poigramo. Mislim, da bo zadost za sedaj.

Vas pozdravlja,

Stephania Slapnick.

7 A. R. 1, Mt. Assisi
Lemont, Illinois.
February 14, 1930.

Prečastiti gospod urednik:—

Gotovo se boste začudili, da se oglašim z grička Assisi, ker nisem še nobenkrat pisala. Sedaj sem pa dobila korajžo.

Naznanim Vam, da bom dne 15. febr. sprejeta v postulaturo, potem bom pa bolj resna.

Mislim, da je pismo za prvokrat dosti dolgo; bo pa drugič daljše. Prosim, molite zame.

Theresa Drčar.

30. januarja, 1930.
Newburg, Ohio.

Dragi striček:—

Gotovo ste že mislili, da sem umrla, ker sem Vam obljubila, da bom še katerikrat pisala — pa nisem pozabila. Vedno sem mislila, kedaj bom dobila toliko časa, da bi Vam pisala še enkrat. Žalostna sem bila, ker sem zgubila svojo najboljšo prijateljico, Angelico Mervar, ki je bila ubita od avtomobila dne 7. oktobra, 1929. Bila je res dobra kakor angel. Kar ne morem je pozabiti.

Bila sem tudi bolna. Učiti sem se morala za božično igro. Imela sem eno malo vlogo. Bila sem za angela. Igra je bila jako lepa. O božičnih praznikih smo imeli en teden počitnice. Jaz sem se vsaki dan učila slovensko brati in pisati, ker v šoli se ne učimo nič slovenskega. Naše sestre so "busy" z drugim učenjem. Imam zelo dobro sestro, zato pa jo imajo tudi otroci radi.

Naše sestre so tudi ustanovile neko društvo za naše mamice. Vsak mesec se zberejo skupaj, s sestrami, da se lahko pogovorijo med sabo, ali smo otroci poredni ali pridni. Sestre žele, da bi bila vsaka mamica v tem društvu.

Ta teden smo imeli "test" v šoli. Meni je šlo dobro in zato sem dobila lepo podobico in tudi pohvalo od sestre učiteljice.

Tako, zaenkrat naj bo dosti. Če boste zadovoljni z mojim pisanjem, se še oglašim.

Vas pozdravlja

"Sofka iz Newburga."

2558 W. 61st St.
Argo, Illinois,
Feb. 2, 1930.

Dear Rev. Father:—

I am very happy to write you a letter to let you know I am a Slovenian, of which language I am very proud. I am twelve years of age and go to a school in Argo. It is a Polish Catholic School and its name is Saint Blase School. I wish I could go to the Slovenian Catholic School, but is too far.

There are eight children in our family. Two have died. The eight children are prospering very well. I am now closing my letter with wishes to you for a Happy and Prosperous year.

Yours very sincerely

Stanley Jalovec.

30 St. Marks Place,
New York City, N. Y.
Feb. 6, 1930.

Častiti gospod urednik:—

Najprvo Vam povem, da je to prvo pismo, ki ga Vam pošiljam. Dobivam Ave Maria vsaki mesec. Pisma me zelo zanimajo. O, lepe "stories" pa še posebno. Če so od mladine, se kar ločiti ne morem od njih. Iz New Yorka pa skoro nikoli nič ne čitam. Sem se pa jaz skorajžila pisat, da ne boste mislili, da New Yorka nič več na svetu ni.

Jaz in vsa naša družina smo rojeni na Kranjskem. V starem kraju sem končala šolo. Ko sem prišla v Ameriko, sem morala

pa še enkrat začeti v "Public School", ker še nisem dosti stara, da bi starišem pomagala. Sedaj sem v 7 B class. Imam dva brata in eno sestrico. Moja sestra, po imenu Margaret, je komaj s Kranjskega prišla, a hodi v katoliško šolo. Pa se ji nič kaj ne dopade tukaj v New Yorku. Pravi, ko bodo počitnice, grem nazaj na Kranjsko. Stara je devet let. Brata pa sta že tako velika, da že mami pomagata, da lažje shajamo. Že šesto leto bo kmalu preteklo, ko smo izgubili očeta. Delali so v Penn., pa je eksplodiral tisti rov, kjer so delali in jih je ubilo.

Oprostite, če nisem kaj po Vaši volji napisala.

Vsi Vas lepo pozdravimo.

Rosie Cesar.

Imperial, Pa.
Feb. 8, 1930.

Dear Rev. Father:

I am going to write you some news. Here we have a nice church. We have a nice Father. He is not Slovenian. He talks English and Polish. He teaches us catechism in English. I go to the public school. I am in the fifth grade and I am ten years old. We got Ave Maria for about nine or ten years. We liked it very much. I haven't any more news to write and I think I will close now. I hope I hear from you soon.

Yours truly,

Margaret Dolinar.

I didn't write it very good, but please put it in the Ave Maria.

Rauch, Minn.
Feb. 10, 1930.

Dragi gospod:—

Da ne bi mislili, da smo izginili s površja te dežele, ali da smo kar tako brez skrbi za kakšno dobro stvar, se tudi jaz oglašim med vrste mladih Ave Marijinih dopisovalcev. Tako boste znali, da sem tudi jaz sin slovenskih starišev, čeprav ne znam za tiste lepe kraje, kjer se bleste bele Marijine cerkvice in kjer govorijo samo slovenski. Vmes se oglasi tudi kak Kočvar. Vse to vem, ker so mi o tem pravili moji stariši.

Zelo rad bi bil prišel k Vam v Lemont, na katoliški shod. Pa mi ne boste zamerili, ker me ni bilo. Za tako dolgo pot nimamo dovolj denarja. Večkrat smo v hudih denarnih stiskah. Tudi razni križi nas včasih obiščejo. Pa se spomnimo tistega pregovora, ki menda še marsikomu velja:

Kogar Bog za ljubo ima,
s križi obiskuje ga.

Zima je pri nas precej huda. Imamo dovolj snega in tudi zelo mrzlo je. Več Vam bom napisal drugič, ko se bom bolj privadil slovenskemu jeziku.

Pozdravlja Vas,

William Stupica.

948 Pery Ave.,
Barberton, O.
Febr. 16, 1930.

Prečastiti gospod urednik:—

To je moje prvo pismo, ki Vam je pišem v Ave Maria. Hodim v šolo sv. Avgušтина in imam dve sestrici ter enega brata, ki tudi gredo v šolo. Vsega skupaj pa imam tri bratce in štiri sestrice. Jaz, ki sem najstarejša in enajst let stara, sem v petem razredu.

Pred kratkim smo imeli Valentinov dan. Bili smo ga veseli. Jaz sem dobila 13 "valentinov". Moja prva sestra jih je dobila več; ima jih 14. Moja druga sestra jih je imela samo sedem, moj bratec pa samo šest.

Grem skoraj vsako nedeljo k sv. obhajilu.

Po slovensko pisati so me naučili Father Bombach. Moji učiteljici je ime sestra Berta. Ima me rada in jaz imam rada tudi njo.

Bojim se, da ne bi kje dali mojega pisma v koš. (Ne bom ne Le piši še in moli tudi zame!—Ur.)

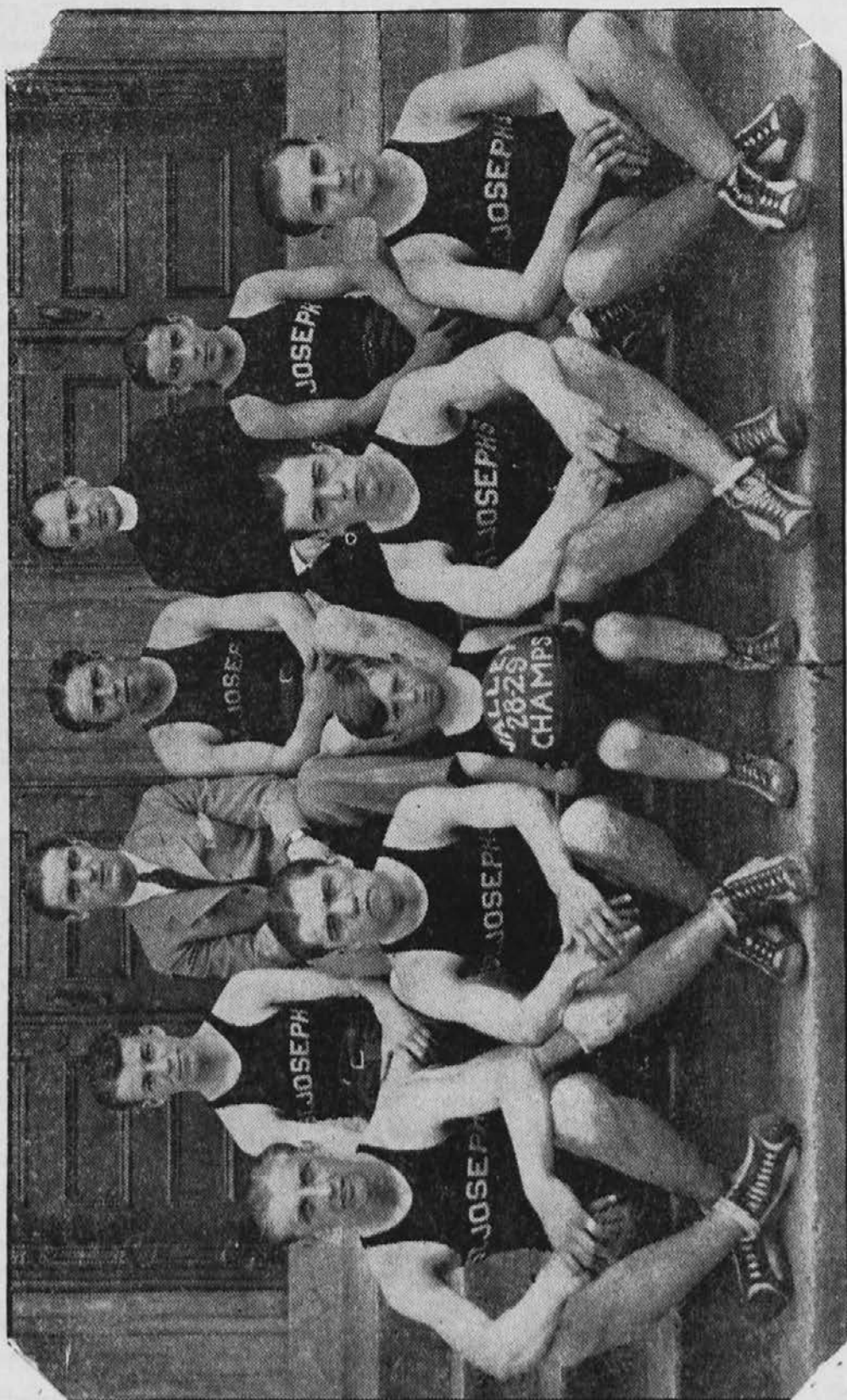
S pozdravom,

Anna Casserman, v Barberton, O.

Neelyville, Mo.
February, 13, 1930.

Dear Father:—

I have been reading many letters of the Slovenian boys and girls. So I made up my mind to write one, too. We all go to church on Sundays and other holy days. I am 13 years old. I go to a public school. I am in 7th grade and my teacher's

ST. JOSEPH'S "SPEEDBOYS", BETHLEHEM, PA.

Top: Left to right: J. Hopli, S. Kovacs, J. Olay, Father Dominic Dohanas, O.F.M., Director, C. Berger.

Bottom: Left to right: R. Kostelnick, P. Sukitch, R. Zelko, mascot, A. Bogolitz, E. Mathus. — City and Lehigh Valley Champ.

name is Miss Hazel Gipson. I have far to go to school. It is one and $\frac{1}{4}$ mile to walk. So I'm going to close my letter.

Sincerely Yours,
Sophia Josephine Slanc.

Neelyville, Mo.
February 14, 1930.

Rev. and Dear Father:—

I read other boys and girls letters in the Ave Maria so I'm writing my first letter. I go to a public school because we have no Catholic school. I'm in the fifth grade and am 10 years old. I go to a Sacred Heart Catholic Church twenty miles from where I live. I go to church almost every Sunday.

I guess I will close.

Yours truly,

Molly Angeline Slanc.

ODGOVOR IN MALO GRAMATIKE.

Prvi semester je šel mimo in z njim polletne skušnjaje. Sedaj že greste proti koncu šolskega leta. Želim, da bi se Vam godilo dobro in da bi kmalu postali veliki. Želim pa tudi, da bi napredovali v znanju svojega materinega jezika in da bi ljubili vse tisto, kar je drago Vašim starišem. Mladinski oddelek Vas že dve leti vzgaja k vsemu temu in upam, da ne zaman. Tudi katoliški shod Vas je razgibal in Vas navdušil za slovenstvo. Še bolj boste pa prepričani o veljavi in vrednosti Vašega materinega jezika sedaj, ko ga že lahko slišite po radio v domačo hišo. Za Clevelandom se je zavzela za slovenske radio-programe še slovenska Chicaga. Če bo dovolj sredstev na razpolago, boste kmalu slišali slovensko pesem in slovensko besedo po celi Ameriki. Zato pa le na delo, da se boste tem bolj privadili slovenskemu jeziku! Za pravilno slovenščino je potrebno tudi nekoliko gramatike. Samo praksa Vas ne pripelje do cilja. Prevečkrat Vas postavi pred uganke in odprta vprašanja. Če pa enkrat vzamete skozi glavne stvari iz gramatike in si jih zapomnite, bo šlo lažje naprej.

Potem, ko smo vzeli pet pregibnih besednih vrst, pridemo k nepregibnim. Nepregibne besedne vrste so štiri: prislov (adverb), predlog (preposition), veznik (conjunction) in medmet (interjection). Zglede za vse te besedne vrste sem Vam napisal že v avgustovi številki l. 1928. Prislovi so n. pr.: danes, včeraj, jutri itd.; predlogi: pred, za pri itd.; vezniki: in, ter, ko, če itd.; medmeti pa: ah, joj itd. Izmed vseh nepregibnih besednih vrst so najvažnejši **predlogi (prepositions)**. Zato bomo samo te vzeli nekoliko natančneje. Velik je njihov upliv na samostalnike. Po njih se namreč ravna sklon samostalnikov. Poskusimo navesti glavne take predloge po vrsti!

Z drugim sklonom vežejo: brez, do, iz do, s (z). Zgledi: brez skrbi, do trde noči, iz čistega zlata, od boleznih okrevati, s konja pasti. (Sem spada še mnogo nepristnih predlogov kakor: blizu, mimo, razen, sredi, zraven itd.)

S tretjim sklonom vežejo: k (h pred g in k), proti, vzlic, kljub. — Zgledi: k maši iti, proti domu; kljub, navzlic prepovedi.

S četrtem sklonom vežejo: čez, raz, skozi, zoper. — Zgledi: čez tri gore, raz drevo (ali z drevesa) pasti, sonce sije skozi okno, zoper božjo voljo.

S petim sklonom vežeta: pri, o. — Zgledi: pri vratih stati, povest o zlati tički.

S četrtem in petim sklonom vežejo: na, ob, po, v. S četrtem sklonom vežejo navadno na vprašanje: kam? — s petim pa na vprašanje: kje? — Zgledi: na hrib iti, na hribu biti; ob mizo udariti, ob mizi stati; po slovensko (ali: slovenski) govoriti, po suhem in po morju; v šolo se peljati, v šoli se učiti.

Z drugim in s šestim sklonom veže: s (z). — Zgledi: z mize vleči, z bratom iti.

S četrtem in šestim sklonom vežejo: med, nad, pod, pred. — Zgledi: med kolesa priti, med hišami in vrtovi; nad zajca iti, nad psom se jeziti; iz dežja pod kap, pod milim nebom; pred sebe koga pustiti, pred očetom stati.

Z drugim, četrtem in šestim sklonom veže: za. — Zgledi: za kralja Aleksandra Velikega, Rigveda vsebuje nad tisoč pesmi za daritve (ne: v svrhu daritev), za lakoto umreti.

Poznamo še tudi razne neslovenske predloge, ki jih rabi zlasti dnevno časopisje, kakor: glasom, v očigled, s pomočjo, potom, povodom itd. Vse te moramo nadomestiti z enim ali drugim izmed prej naštetih predlogov.

* * *

Glavne stvari o pregibnih in nepregibnih besednih vrstah sem s tem napisal. Ob povedanem se bo lahko vsak še sam izpopolnil. Vedel bo vsaj, kje naj to ali ono išče v slovenski gramatiki. Teorija o besednih vrstah tvori namreč temelj gramatiki vsakega jezika. Šele tisti, ki ima te stvari v glavi, more prav delati stavke in se izpopolniti v jeziku.

Najlepši pozdrav izročja vsem mladim prijateljem
Urednik Ave Marije.

IN THE REALM OF BOOKS

By Albina J. Wahcic

Attenborough, G. M.: RICH YOUNG MAN (1929)

The subtitle of this book is "A Comedy with Digressions". The story is really of a romantic type portraying life as it might be lived. "And yet it is a comedy, and the digressions are what give it point. These digressions are the remarks of a particularly enchanting girl, the fairy creature of a young man's dreams, the Impossible She, a young girl takes to bed with her at night and fancies she will be before the demands for adjustment take hold of her." (Emily Newell Blair, Good Housekeeping, Oct. 1929 p. 59)

* Kelland, Clarence Budington: MIRACLE (1925)
Harper and Brothers, New York

"This is the story of how Donovan Steele, turned by the betrayal of the woman he loved into a modern Timon of Athens without love or pity, regained both his physical and spiritual vision through a miracle at the wonder-working shrine of Ste.

Anne de Beaupre in old Quebec." The scenery is described very accurately and beautifully. The story is written in a fine style and is worthy of being read.

Norris, Kathleen: **RED SILENCE** (1929)
Doubleday, Doran Co.

"In this story, woven around a young theatrical failure who lives down her New York past in California as a wife and mother, Mrs. Norris again displays her ability to reproduce the rich interplay within a family circle." (The Bookman page XIV Jan. 1930)

* Finn, S. J. Francis J.: **I REMEMBER, I REMEMBER** (Autobiography). (Edited by Father Daniel A. Lord, S. J. 1929)
Benziger Brothers, New York.

"Any man who has given so many hours of genuine pleasure to thousands of young boys and girls as has Father Finn, S. J., deserves to have his life story made permanent for his readers. Father Finn wrote twenty-seven books for young people, not a few of which were translated into French, German, Flemish, Italian and Polish. While this autobiography which is edited by Father Daniel Lord, S. J., tells the story of the writing of the popular juveniles, this is but one incident in a busy life of preaching, teaching and perfecting. Father Finn loved school and boys and the friendly companionship of his brother priests, and he tells modestly the story of his busy life with them." (The Ave Maria Notre Dame, Indiana Jan. 11, 1930)

* Borden, Lucille: **FROM OUT MAGDALA** (1927)
The Macmillan Co., N. Y.

This book as well as "The Gates of Olivet" by the same author are exceptionally fine books. The descriptions are graphic and the plots well developed.

Hart, Frances Noyes: **HIDE IN THE DARK** (1929)
Doubleday, Doran and Co.

Eberhart, Mignon G.: **THE PATIENT IN ROOM 18** 1929-30)

These two books make fine reading for the mystery lover.

VSEBINA MARČEVE ŠTEVILKE:

Balada o sv. Jožefu (pesem—P. Aleksander Urankar).....	str. 65
Ob spominu na sv. Jožefa (dr. F. Trdan).....	str. 65-66
Mesečni pridigar (pet pridig—Rev. Smoley).....	str. 67-68
Materi božji bom pismo napisal. . . (pesem— P. Aleks. Urankar)	str. 68
Iz dnevnika stare Veronike (Rev. Pavel Perko).....	str. 69-71
Drobne vesti (piše urednik)	str. 71 in 76
Kulturni obzornik:	
Mesečni glasnik Prosvetne zveze (ur.)	str. 72
Župnija sv. Jožefa v Forest City, Pa. (J. Dečman).....	str. 72-74
Nastop orlovske armade v Pragi (Jan S.)	str. 74-76
Sv. Jožef ne umre (Dr. F. Trdan)	str. 76
Sestram v Gospodovi službi, vzgojiteljicam mladine:	
Z grička Asizij	str. 77
Darežljivi otroci (igrlica)	str. 77-78
Zahvala (M Gostič)	str. 78
Pozabljen amulet (XIII. — P. Bernard)	str. 78-80
Katekizem; za sv. pismom — najdragocenejša knjiga (Rev. Janez Filipič)	str. 81-82
Znamenje časa (Dr. F. Trdan)	str. 82
Glasovi od Marije Pomagaj (P. Benigen)	str. 83-85
Iz našega ofisa	str. 82
Plošče P. Odila (Niko Kuret)	str. 86-87
Naši mladini:	
A monthly letter from your friend	p. 88
Brat in sestra (L. M. B.)	p. 88-89
Legends of St. Francis (Ksaver Meško—Miss A. Wahčić)	p. 89-90
Pisma	p. 90-93
Odgovor in malo gramatike	p. 93
In the realm of books	p. 93-94
Smešnice (P. Blanko)	p. 95

KAZNOVANA RADOVEDNOST.

SMEŠNICE.

Priredil P. Blanko.

Kateri zna bolje . . . ? — "Ker govorimo že o lovu," rekel je Amerikanec: "Jaz sem enkrat na lovu ustrelil v enem dnevu 999 kljunačev."

"Ali, ali . . . !" odgovori Anglež, "zakaj pa ne rečete kar tisoč?"

"Ne! Ustrelil sem jih ravno 999 in ne enega več. Zaradi enega siromašnega kljunača se pač ne izplača lagati," odgovori Amerikanec resno.

Toda tudi Anglež ni hotel zaostati, zato začne na dolgo in široko pripovedovati o nekem športniku, ki je iz Liverpool-a na Angleškem plaval čez ocean in v Bostonu v Ameriki stopil na suho.

"Ali ste ga res videli s svojimi očmi plavati?" Izprašuje Amerikanec nezaupno.

"Seveda sem ga videl. Naš parnik je došel moža ravno takrat, ko

je priplaval v bostonsko pristanišče."

"Izborni! Me srčno veseli, da ste ga videli. Slednjič sem vendar našel pričo! — Tisti športnik sem bil namreč jaz . . ."

* * *

Tudi izgovor. — Po brodolomu iz valov rešeni mornar pripoveduje med prijatelji svoje strašne doživljaje.

"Ko sem se boril z valovi za svoje življenje, vrstili so se pred mojimi duševnimi očmi vsi dogodki iz mojega preteklega življenja kakor v kino in marsikaterega že zdavnaj pozabljenega dogodka iz mladih dni sem se spominjal tako živo, kakor še nikdar poprej."

"Ali si se spomnil tudi tistih 100 dolarjev, ki sem ti jih posodil lansko leto?" ga vpraša eden prijateljev.

"Ne, odgovori rešeni, preden so prišli na vrsto, dogodki zadnjih dveh let, so me potegnili iz vode."

Tenorist. — "Že v zgodnji mladosti sem imel lep in krepek glas. Kadar me je moj oče pretepel, zbirali so se ljudje na cesti, da so poslušali moj glas."

* * *

Sklepanje. — Žanček je bil s stricem sam v sobi. Začuden si je ogledoval njegovo glavo. Naposled pravi: "Stric, zakaj pa nimaš nobenega lasu na glavi?"

"Veš, moj ljubček, to je nasledek tega, ker sem moral z glavo silno veliko delati — — moji možgani so imeli preveč posla."

"A tako," odgovori Žanček prav zamišljeno, "zdaj pa vem, zakaj moja mama nima brk!"

* * *

Hudobno. — A.: "Katera lastnost, Stane, se ti zdi najgrša?"

B.: "Njena nečimurnost! Cele ure prestopi pred ogledalom in občuduje svojo lepoto."

A.: "Beži, beži! To ni nečimurnost, ampak gola domišljavost!"

Phone 3864

Phone 1389-R

Šetina in Slapničar**ZALOGA NAGROBNIH SPOMENIKOV**

1013 N. Chicago Street,

Joliet, Ill.

VALENTINE LESNAK

Priporoča vsem rojakom svojo dobro urejeno

MESNICO IN GROCERIJOV zalogi imamo sveže blago po najnižjih cenah.
Postrežba točna. Pridite in se prepričajte sami!

401 West Hemlock St.,

Chisholm, Minn.

Ako hočeš dobro samemu sebi in svojemu dragemu ranjkemu

ne odlašaj več, temveč pošlji čim prej svoj prispevek za Apostolat sv. Frančiška: 50c za eno leto, ali \$10.00 enkrat za vselej. Posluži se v ta namen priloženega kupona ter ga izpolni!

se želim vpisati v Apostolat sv. Frančiška. Če vpišeš ranjkega, napravi zraven imena križec.

Plačam za vselej

Plačam letno

Ime darovavca.

Pozor mladeniči!

Brez dvoma je med našimi slovenskimi mladeniči v Ameriki mnogo takih, ki sicer ne čutijo v sebi poklica za duhovski stan, pač pa imajo srčno željo iti v samostan, da bi lažje zveličali svojo dušo. Taki bi našli v našem komisarijatu, ki se vedno bolj širi, tisto mirno življenje, po katerem hrepeni njih srce. Kot samostanski bratje bi lahko silno veliko storili za čast božjo in zveličanje ljudi tako s svojim delom kot zlasti še z molitvijo.

Da postane mladenič samostanski brat, se zahteva samo trdna volja služiti Bogu po našem vodilu ter telesna sposobnost, da more izvrševati opravila v redovnem stanu. Zlasti so dobrodošli mladeniči, ki so izučeni v kakemkoli rokodelstvu. Novodošli so šest mesecev kandidati. V tem času imajo dosti prilike, da spoznajo svoj poklic, ker vidijo od blizu redovno življenje. Če jim ne ugaja, lahko zapuste samostan; ako se pa odločijo ostati, potem dobe redovno obleko in so sprejeti v naš red, ki ima že nad devetnajst tisoč redovnikov.

Mladenič, zakaj ne bi poskusil tudi ti?

Za nadaljna pojasnila piši predstojniku na ta-le naslov:

VERY REV. COMMISSARY PROVINCIAL,
LEMONT, ILLINOIS.

ŠIRITE "AVE MARIJO!"

SVETO PISMO

NOVEGA ZAKONA

Po naročilu dr. Antona Bonaventura Jegliča, ljubljanskega škofa, priredili dr. Fr. Jere, dr. Gr. Pečjak, dr. A. Snoj. Ljubljana 1925—1929. Izdala Bogoslovna Akademija kot 7. in 9. knjigo.

Prvi del: Evangeliji in Apostolska dela. Dodana je harmonija dogodkov iz življenja Jezusa Kristusa, kazalo mašnih evangelijev in dva zemljevida. Str. XVI, 430.

Drugi del: Apostolski listi in Razodetje. Dodano je kazalo mašnih beril in evangelijev ter en zemljevid. Str. XVI, 352.

Novi prevod je prirejen po grškem izvirniku in podaja božjo besedo točno, v lepem in gladkem slovenskem jeziku. Razdelitev in vsebino snovi kažejo med besedilo vpleteni naslovi. Pod črto so dodane kratke, kritične opazke, ki pojasnjujejo težja mesta. Papir je najfinejši, tisk je jasen in pregleden.

Sveto pismo v vsako slovensko družino!

Oba dela sv. pisma N Z dobite pri

UPRAVI AVE MARIA, LEMONT, ILL

Slovenska Ženska Zveza

Ustanovljena 19. dec. 1926. Inkorporirana 14. dec. 1927.

Glavni izvrševalni odbor:

Predsednica: MRS. MARIE PRISLAND,
1034 Dillingham Ave., Sheboygan, Wis.

Tajnica: MRS. JULIA GOTTLIEB,
1845 West 22nd Street, Chicago, Ill.

Blagajničarka: MRS. MATILDA DULLER,
2241 So. Lincoln Street, Chicago, Ill.

Slovenska Ženska Zveza je edina slovenska ženska organizacija v Ameriki. Pod njeno okrilje bi morala spadati vsaka zavedna katoliška Slovenka v Ameriki. Članarina je samo 25c mesečno.

\$10.00 NAGRADE

novo ustanovljenim podružnicam. To pa velja samo do preklica. Naselbine, ki še nimate podružnice Slovenske Ženske Zveze, ustanovite jo takoj. Za pojasnila pišite glavni tajnici.

"ZARJA"

je edini slovenski ženski list v Ameriki. Izhaja v obliki Magazina in stane za nečlanice \$2.00 letno. Naročnina za članice je že uračunjena pri članarini. Ako še nimate tega lista v Vaši hiši, pošljite naročnino še danes na naslov: "ZARJA", 1845 W. 22nd Street, Chicago, Ill.

JAVNE ZAHVALE

Moram Vam priznati, da je Vaša Alpen Tinktura v resnici najbolj uspešna. Odkar ji rabim, so mi prenehali lasje izpadati. Sedaj mi rastejo zopet lepi in gosti.—S. Markotich, 129 Lingar Rd., Sidney, N. S., Can.

Vašo Bruslin Tinkturo zoper sive lase sem rabila z najboljšim uspehom, za kar vam ostanem vedno hvaležna.—Frances Polish, Chicago, Ill.

Od Vaše Bruslin Tinkture zoper sive lase so mi postali lasje popolnoma taki, kakor sem jih imel v mladosti. Zato Vam ostajam hvaležen.—Simon Zubar, P. O. Box 310, Kirkland Lake, Ont., Canada.

Moram pripoznati, da je Vaš Fluid zoper revmatizem v resnici najboljši na svetu. Moj prijatelj je ležal tri mesece v postelji. Ko je pa rabil Vaš Fluid, je v osmih dneh popolnoma ozdravel. Blagovolite tudi meni poslati eno steklenico Vašega hvalevrednega Fluida. Najlepše se Vam že v naprej zahvaljujem.—Joseph Jenich, 283 Droiuillard Rd., Ford City, Ont., Canada.

Pripoznavam, da je Vaša Elsa žauba zoper rane in srbečo kožo najboljše zdravilo. Ostajam Vam vedno hvaležen.—D. Brankovan, P. O. Box 48, Ambler, Pa.

Že več let je minulo, odkar sem rabil Vaše zdravilo zoper kurje oči in bradavice, katere sem v par dneh popolnoma odpravil, za kar sem Vam prav hvaležen. Blagovolite mi poslati cenik, da naročim še druga zdravila.—John Grabjan, 3307 St., St. Louis, Mo.

Imam na tisoče zahvalnih pisem tudi od drugih zdravil. Vsakemu dam \$5.00, ki bi rabil moja zdravila brez uspeha.

Pišite takoj po cenik. Pošljem Vam ga zastonj.
JAKOB WAHCIC, 1436 E. 95th ST., CLEVELAND, O.